

živá SLOVA

2

1973

JSEM

II. Moj. 3.14.

Biblické náčrtky

20. Následování Ježíše

- věrně jako Rut Noemi (Rut 1:16–18)
- ve službě jako Lévitové Mojžíše (Ex 32:26–28)
- s vědomím vítězství jako 300 Gedeonových bojovníků (Sd 7:17)
- rozhodně jako Ittai Davida (2S 15:19–22)
- odvezdáně jako Elizeus Eliáš (2Kr 2:1–6)
- důvěrně jako Petr anděla (Sk 12:8)
- vítězně jako izrael Ahoda (Sd 3:28)

21. EBEN-EZER svědčí

- velké bídě Izraele — celý národ naříkal (1S 7:2)
- opravdovém pokání Izraele (v. 6)
- Božích požadavcích k obrácení (v. 3)
- úplném vzdání se hříchu (v. 3)
- jeho víře v dobrotu a věrnost Boží (v. 8)
- jeho důvěře v zachraňující oběť (v. 9, 10 - Žd 10:14)
- velké záchráně, kterou dal Bůh (v. 10, 11)
- jeho vděčném svědectví: Pán spomohl (v. 11)

22. Co potřebuje Boží služebník (2Kr 4:10)

Sunamitská připravila Elizeovi malý pokojík, v němž byly tyto předměty: lůžko, stůl, židle, svícen
Lůžko je symbolem pokoje v Kristu (Mt 11:28 - Žd 4:6)
Stůl je symbolem obecenství s Kristem (Ž 23:5, J 21:12)
Židle je obrazem vyučování (Dt 33:5, Lk 10:38)
Svícen je obrazem svědectví (Mt 5:14, F 2:15)
V Kristu jsme došli pokoje a vzali jsme na sebe brimě služby. Jsme nyní s Ním v obecenství, sedíme u Jeho stolu a svědčíme o tom, co jsme zkusili (1J 1:3).

23. Různé nádoby

- Prázdné nádoby, které Pán naplňuje (2Kr 4:3, Ž 18:11)
- Očistěné nádoby — jen takové může Bůh potřebovat (Iz 66:20, Mt 23:25)
- Vyvolené nádoby k službě pro Pána Iz 6:6, Sk 9:15)
- Svaté nádoby — užitečné hospodáři (2 Tm 2:21)
- Hliněné nádoby — naplněné vzácným obsahem (2K 4:7, Mt 13:44)
- Přednosti nádoby (R 9:33)
- Nádoby hněvu — připravené k zahnutí (R 9:22).

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

POTEŠUJME SA

„A tak ostatne, bratia, prosíme vás a napomíname v Pánu Ježišovi, aby ste v tom, ako ste prijali od nás, ako sa máte chovať a lúbiť sa Bohu, ako sa aj chováte, aby ste v tom ešte väčšimi hojneli. ... aby ste sa chovali slušne pred tými, ktorí sú vonku ... Takže sa potešujte navzájom týmito slovami“.

1. Tesalonicičanom 4:1, 12, 18

V prvom a poslednom verši nášho textu sú pozoruhodné slová: napomínať a potešovať. Ale je zaujímavé, že v gréckom origináli je pre tieto výrazy rovnaké slovo „parakalein“. Králicki preložili toto slovo ako prosiť (Mt 8:5), modliť sa (1K 4:13), napomínať (Te 4:1), potešovať (1Te 4:18), žiadat (Sk 18:14). Viac ako 45 ráz nachádzame v Novom zákone toto slovo, ktoré je teda možno preložiť niekoľkými výrazmi. Je použitý ten najvhodnejší výraz?

Medzi slovami „napomínať“ a „potešovať“ cítime veľký rozdiel. Pod slovom „napomínať“ si predstavujeme napríklad naše vážne a dôrazné vytkanie nedbalostí, lajdáctva, nezodpovednosti nášmu dieťatu, pri ktorom zaujímame postavenie toho, ktorý už niečo znamená, má právo kritiky, určovania „správneho smeru“ atď. Pri slove „potešovať“ sa nám vybaví chvíľa pri lôžku nemocného, kde sa snažíme najvyberanejšími slovami s najprecítenejším hlasom a postojom „vliať do žil“ nemocného novú krv nádeje zo skorého vyliečenia.

Pôvodný význam slova „parakalein“ sa dá opisne vylíčiť ako „byť zastiahnutý svetlom a teda varovaný“. To je napomínanie. Zasvetiť niekomu, poslužiť mu, aby videl, odkryť jeho slabiny. Druhý význam „parakalein“ je „nalehavo k niekomu prehovoriť“. A to nám vyjadruje potešovanie. K niekomu sa priblížiť, zoštúpiť za ním, hľadať cestu k jeho srdcu s cieľom pomôcť v láske.

Čo tedy máme robiť, keď máme bratov a sestry upravovať tak, aby sa chovali slušne, lúbili sa tak Bohu a boli k úžitku ľudom? Máme ich „napomínať či potešovať“? Ja si vyberám to druhé. Ak máme mať také zmýšľanie, aké bolo v Kristu Ježišovi (F 2:5), potom sa snažíme ako On podať im pomocnú ruku, priblížiť sa k nim a nie z „vysoká“ kričať na nich, aby dali pozor, lebo idú špatnou cestou. Pán Ježiš neprišiel nalomenú trstinu dolomiť a tlejúci knot uhasiť. On v každom videl iskierku pod popolom, ktorú dokázal rozdúchať tak, že sa rozhorrel oheň nadšenia pre Neho. Ale ak z iskry chceme mať oheň, nepustíme ventilátor, aby sme čím rychlejšie videli vatru, ale sa skloníme a jemne fukame, aby sme takto vec napravili.

Na tejto zemi sme teraz jedni pre druhých, aby sme sa potešovali, vzájomne si pomáhali niesť bremena, jedni druhých malí za dôstojenejších od seba, preukazovali lásku jedni druhým a podobne. Tak sa teda potešujme, aby sme sa chovali „slušne“, ako sa lúbí Bohu. Vieme a poznávame to veľmi dobre na sebe, že knieža temnosti usiluje o to, aby nás priviedol k nejakému pádu a tým umlčal naše svedectvo. Vieme, že na svete je „rozmnožená neprávost“. Hovorí sa o „morálnej potope“. Uvolňujú sa manželské zväzky. Rodina prestáva mať a vytvárať vysokú hodnotu domova, deti tu nenachádzajú harmonický celok. Aj život stráca najvyššiu hodnotu. Rastie počet sebevrážd, ľudia hazardujú so životom. Prvoraďou snáhou ľudí je získať hmotné veci, finančné prostriedky, dostať sa na vysokú životnú úroveň. A keď toto dosiahnu, potom nasleduje túžba po moci, sláve a veľkosti, po kariére. V duchovnej oblasti nastupuje ľahostajnosť až apatia.

A toto prostredie zanecháva stopy aj na nás. Preto je aj dnes veľmi aktuálna výzva apoštola Pavla, aby sme sa chovali slušne pred tými, ktorí sú „vonku“, t. zn. v prostredí, kde sa pohybujeme: v dome, na ceste, v práci, slovom všade. Čo to znamená „chovať sa slušne“? Kde je hranica slušnosti? Platí toto meradlo pre všetkých ľudí, alebo veriaci majú meradlo zvláštne? Je to, čo ľudia hovoria „slušné“ tiež pre nás slušným? V dobe morálnej uvoľnenosti nemôže byť meradlo

sveta hriechu meradlom aj pre nás. Pre znovuzrodených ľudí jedinou smernicou života bolo, je a bude Božie Slovo. Máme sa chovať tak, aby sme sa „lúbili Bohu“ (v. 1). Ak sme úprimní pred Pánom, potom On nám dá ihneď viedieť, že sme prekročili hranice Jeho vôle. On nám včas dáva úpravu pre rôzne otázky nášho života, už či sa to týka jednania s ľuďmi, chovania v práci, rodinného života, výchovy detí, alebo nášho obliekania, úpravy vlasov, využívania voľného času atď.

Ale predsa nie všetci obstoja, nie všetci sa chovajú slušne. Sme zarmútení, keď počujeme o rôznych tragédiách a pádoch veriacich ľudi. Ako sa k nim teraz zachovať? Je možné „napomínať“ a mnohí to robia, že „posvietia tomu“, kto je vo tme pádu, odkryjú jeho stav, zverejnia ho náležitým spôsobom a so zlivnutým prstom na dôkaz práva vynesú prísne napomenutie a súd. Kázeň podľa Písma je nevyhnutná tam, kde bola k tomu príčina. Ale takúto stav neprihádzá náhle, v okamžiku. Tento špatný duchovný stav sa vytvára, formuje a jeho známkou musia byť vidiťelné. A tu je naša úloha potešovať. Nemáme a nesmieme zostať ľahostajní k tomu, kto prežíva nejakú životnú krízu. Ale využaduje to, aby sme sa poznali, aby sme mali jeden k druhému blízko, jeden pre druhého čas. Ak teda niekto sa nechová tak, ako by sa mal, priblížme sa k nemu v láske a snažme sa ho porozumieť, vziať sa do jeho situácie.

Nedávno som stretol istú veriacu sestru, ktorá už nejaký čas nechodi do zhromaždenia. A v rozhovore mi medzi iným povedala: „Mňa každý len odsudzuje. Nikto si nevie predstaviť, čo to znamená byť sám. Niekoľko rokov žijem sama. Len čo som prišla do zhromaždenia, inak si ma nikto nevšímol, nikto ma nenavštívil. Poviete: máš Pána, máš Jeho Slovo, máš úlohu a tak navštíviť ty, poslúžiť ľuďom. Vám sa to dobre povie, tak by to malo byť, ale ja nemôžem. Rodiny, ktoré poznám, nie sú žiadostivé mojej návštevy, každá má svoje problémy. A ani veriaci ľudia dnes veľmi nemajú čas a moja prítomnosť by im asi nebola milá. Dlhé hodiny som sama. A tak som v pokušení neobstála. Nuž súdte, máte na to právo.“

Tu už súd nepomôže, ani napomínanie. Tu je jedine potrebná účinná pomoc lásky, potešenie, aby sa táto milá duša spomätaťa. Ale čo pred rokom alebo dvoma? Venovali sme jej aspoň chvíľu času? Vedeli sme niečo o jej boji? Stačilo nám, že vždy bola v zhromaždení, akoby toto bola jediná vizitka dobrého duchovného stavu. Neskor.

Nesmieme stratíť zo zreteľa v 4. kapitole 1. Tesalonicičanom to, že v spojenosti s potešovaním je tu reč o príchode Pánovom pre cirkev. Akoby obe pravdy išli spolu, alebo potrešovať sa máme vzájomne preto, že Pán Ježiš už veľmi skoro príde. My Ho čakáme! Divame sa hore k nebu, kde sa nebesia chystajú na ten slávny okamžik stretnutia cirkvi ako nevesty so ženichom, Pánom Ježišom. Chystaš sa aj ty na toto stretnutie? V akom stave je táto chvíľa nájde? Stojíš vo svätosti, žiješ v čistote (v. 7)? Ved' teraz sa pripravuješ na celú večnosť. Máš pre tento budúci život v sláve nazhromaždené zlato, striebro, drahé kamene, alebo len drevo, slamu? Ak pomyslíš na nekonečnosť času, ktorý máš prežívať s Pánom a s vykúpenými, ak na to pomyslíš opravdu, v celej úprimnosti, z celej duše, nie je možné, aby si nepoznal, že malichernosti tohto krátkeho života nemôžu nahradíť to večné, ten život, ktorý sa nedá opísať, ani predstaviť. Prosíme ňa, zastav sa na ceste, ktorou kráčaš, naprav svoje kroky, čiň pokánie a vráť sa tam, odkiaľ si vypadol – do obecenstva s Pánom. Obnoví sa twoja radosť, twoj pokoj, twoje šťastie. Tvoje svedomie sa nebude obviňovať, ani okolie, ani Duch Boží. Neodklájal tento návrat, podívať sa okolo seba, všetko sa pripravuje ku koncu veku milosti. Prosíme ňa o to! Nemôžeš? Nemáš silu? Pros a Pán ti ju dá. Ver a hory twojich problémov zmiznú do mora. Miluj a otvoria sa ti krásy života s Pánom. Maj nádej a budeš čakať s horiacou lampou života na Toho, ktorý je zmyslom twojho života. -jos

F. R. Havergal řekl: „Pozbyl jsem těžkého břemenen pochyboti. Dříve jsem nemohl pochopit, proč bych měl být spasen; nyní nemohu pochopit, proč bych neměl být spasen, když Kristus za hříšníky zemřel.“

PROBUZENÍ POD JALOVCEM

Eliášuv spánek pod jalovcem je výsledníci „duchovní únavy“ a zemdlení ze „zklamání“ v oné fázi jeho života viry, kdy víra Bohu a jeho slovu je Satanem obratne zamienena vírou Jezábel a jejímu slovu – kdy se stanou ne Bůh a jeho vůle, ale životní okolnosti rozhodujícím činitelem v Eliášově vnímání, smyslení, konání a – spánku.

Tato situace se projevuje v našem duchovním životě buď resignací s tupou lhostejnou nebo nezdravým únikem do „duchovních snů a představ“, které nikdy nejsou a ani nemohou být skutečnosti, nýbrž její pouhou karikaturou. **V obou případech jde o únik z „nesnesitelné skutečnosti“ do „zakopání hřiven, jimž máme pro Pána šafařit“ – tedy do neužitečnosti, pasivity, lenosti a ochromení v jakékoli činnosti na „vinici Boží“, k niž nás „Pán vinice najal“ a tím též o špatný příklad pracovní morálky pro ostatní její dělníky.** Typickým ukazatelem duchovního spánku je buď nevěra, netečnost, hledání viny na druhých či přímo na Bohu za všecky nezdary, neúspěchy a zklamání nebo svalování veškeré osobní odpovědnosti ze sebe za vše na ostatní Boží služebníky či přímo na Boha a Boží vůli pro vlastní ospravedlnění. Tak jako první případ lze nazvat „neklidným spánkem“, onen druhý je naopak „klidný, pokojný a hluboký“, neboť Satan podložil hlavu Božího dítka znamenitou poduškou falešného představy o „vůli Boží“ a falešného „očekávání na Boha“ bez ohledu na výzvy Božího slova k zvěsti evangelia a k záchrane hyjnoucích, k vykupování času a těžení svěřenými hřivnami, bez pochopení Božího práva žádat a očekávat od jeho dítka to, co je v jeho moci Bohu dát!

Kdo spí, zpravidla též nic nevidí – je ve tmě, nic neslyší – je hluchý a nic nepřijímá – je „zcela soběstačný“. Proto také ani nic nemůže dát a ničím posloužit moje někdy „pádnou“ výmluvu buď v tom, že je „ve svobodě syna“ a ne „pod zákonom služebnosti“ nebo prostě v tom, že jej k tomu „Duch Boží nevede“. Je zajímavé, jak právě tento stav je charakteristický pro dítka Boží před příchodem Páně a jak je aktuální jeho varovný hlas v moci Duchu svatého: „... nespěmež tedy jako jiní, ale BDĚME a STRÍZLIVI budeme!“ (1Te 5:6).

Z tohoto stavu není pro Eliáše jiného východiska – jiného probuzení a vysvobození z uvedené „moci temnoty“ než ZASAH BOŽÍ MILOSTI, protože jen Boží moc je větší než ta, která Eliáše svazuje spánkem na místě, kam ho Bůh neposlal.

Všimněme si nyní skrze koho, jakým způsobem, kolikrát a proč byl Eliáš probuzen!

1. Skrze anděla Hospodinova. Jedinečně na straně Boží je pravá iniciativa, ne na straně člověka. **Člověk má zájem o spánky, ale Bůh o jeho probuzení!** Ale nejen to, Bůh chce, aby člověk CHTĚL bdít, MĚL ZÁJEM o buzení druhých a stal se jeho požehnaným nástrojem v tomto jedinečném úkolu jako ten, kdo rozumí „problematice duchovního spánku“ a proto tím uvědoměleji a ochotněji tuto úlohu koná! **Prostředník - anděl** nám ukazuje na Boží službu člověku skrze člověka, především na tu jedinečnou službu Boží skrze toho jedinečného člověka, ktorý jediný z lidí nikdy neusnul, neustal a nikdy nebude mít absence a výkyvy v tomto svém díle, které dálé svěřil a svěřuje svým učedníkům – tobě a mně – na PÁNA JEŽÍSE KRISTA!

2. Dotykem. Jak vzácný to způsob probouzení! Kolik pochopení, porozumění, taktu a ohleduplnosti místo úderu, zatřesení, „politi džberem vody“, křiku, hartusení a jiného násili, které je nám – lidem tak vlastní! Vždyť nejde ve skutečnosti

a ani nesmí nikdy jít o dotyk anděla, ALE O DOTÝK BOŽÍ! Dotyk lásky v Pánu Ježíši, jímž je ti zjeven Boží vztah k tobě a nepředstavitelná cena, kterou pro Boha más, právě na Kristu a skrze jeho oběť přinesenou za tebe! Jedině Duch Pána Ježíše v „Božích andělích“ – Božích dítkách dovede správně přistupovat k „spicím“ a dotýkat se jich ne lidským, ale Božím dotykem! Jedině tak může dojít k skutečnému buzení z nezdravého duchovního spánku.

3. Slovem. Jaké to slovo! Eliáš má nejdříve VSTÁT! Těžko by však asi vstal k nějakému úkolu, práci, povinnosti. K tomu neměl ani sily, ani chuti! Jak nepřirozený a křečovité by bylo jeho úsilí cokoliv konat podle Boží vůle, pokud se nejdříve nevzchopil k jídlu! Lze o tom pochybovat, že by se ze své rozespalosti probral, kdyby Bůh v první řadě neřešil Eliášovu potřebu hladu! Boží slovo pronášené Božím Duchem probouzí především hlad po Pánu Ježíši – vede nejprve ke Kristu samému a teprve potom k práci pro něho! Probouzí a vybízí nejdříve k jídlu!

Zajímavé je též ELIÁŠOVU ROZHĽÍZENÍ – „pohledení vůkol“. Kolik je tu již probouzeného zájmu a jaká intenzita zaměření na ten pokrm – a přece ještě kolik bezradnosti a zbytečného těkání kolem! A ve skutečnosti je vše tak blízko něho připraveno – u samé hlavy, ač to hledal kdoví jak daleko kolem sebe! Vždyť se stačilo toliko ohlédnout! Není tak navlas i v našem životě! Jak se často musíme usmát sami nad sebou a nad tím, jak jsme vůbec mohli být v mnohých „problemech svého života“ tak nerozumní, pošetili a slepi, nic nechápací a ničemu nerozumějící, jak jen jsme mohli vůbec zapochybňovat, nevidět Pána a hledat jej tak daleko, když... když nám byl tak nesmírně blízko po celý ten čas našeho spánku a nad námi ustavičně bděl, byť byly naše oči pro něho slepé, uši ucpané, ruka uzavřená a noha ochromená... když se stačilo jen ohlédnout na TĚ NAŠI VLASTNÍ CESTĚ, na níž ON přece nemůže být naším vůdcem a jít tedy před námi – pouze za námi! Jak zcela odlišná a jiná je BOŽÍ CESTA, kterou máme jít a po níž On nás chce vést...

Zvláštní na slově Božím Eliáši je, že vyzývá pouze k POVSTÁNÍ a k PŘIJETÍ POKRNU aniž se zmíňuje o piti. Číši vody, kterou rovněž tak připravil Bůh jako chléb, dává Eliáši prostě nalézt. Celé uvedení této skutečnosti v Božím slově vnuká myšlenku, že:

- a) vyzývá k nasycení a tedy i význam onoho chleba je prvořadou věcí pro Eliáše, kterou uznává Bůh za nutné zdůraznit,
- b) otázka napítí a tedy i význam oné číše vody je věcí, která je Eliáši zřejmě natolik přirozená a samozřejmá, že ji vykoná podle Boží vůle bez zvláštního Božího pokynu.

Napouští pociťuje člověk především žízeň. Pro ni ani nemívá valný smysl pro pokrm. A přece zdroj sily není ve vodě, ale v chlebě a Eliáš tolik potřeboval jist! Vždyť vlastní přičina jeho zemdlení byla právě v tom, že se „nasylil“ něčím, co „otrávilo jeho duchovní žaludek“, znemožnilo jeho zdravou funkci a tak zcela ochromilo jeho sily. Mohla v této situaci něco změnit pouze číše vody? Mohlo mu být něco platné občerstvení aniž předem přidal ten pravý pokrm, aniž byl rádne nasycen?

Jedině ten pravý „chléb z nebe“ – „Boží slovo tělem učiněné“ – Pán Ježíš Kristus, jemuž dal „jeho vůni a chuť onen oheň Božího soudu nad tebou a mnou na golgotském kříži,“ „chléb na ohni pečený“ – KRISTUS UKŘÍZOVANÝ za tebe a mne – pro tebe a mne – je zdrojem Boží nebeské sily! Jedině pravidelné sycení a nasycení tímto pokrmem „slova kříže“ znemožňuje místo a prostor pro vliv a působení „chleba slova Jezábel“ v tvém nitru! Ale více než to! Onen pravý „chléb na ohni pečený“ je třeba nejen přijmout, ale dokonale „rozsvýkat, strávit, zažít“ – jeho živinami nechat prostopit celý svůj duchovní organismus = prožít a ustavěně prožívat Boží zjevení o svém vlastním ukřízování s Kristem a o své vlastní smrti v něm! Pak teprve můžeš nalézt tu číši vody, která se ti jeví samozřejmostí, pak jsi sám hned uvidíš v organickém spojení s tím chlebem a ukojíš svou palčivou žízeň bez újmy na svém duchovním zdraví! Po nasycení oním chlebem teprve vychutnáš občerstvující moc té vody v Božím zjevení o svém zmrtvýchstání s Kristem a o svém novém životě v něm, kdy už není více místa pro „otrávené vody“ starého.

života ve vlastních žádostech a svévoli, v otroctví hříchu a neřesti, strachu a opuštěnosti. Ale ještě více! Onen osvěžující doušek naplní svou vláhou celý tvůj „pouštěný duchovní organismus“ a tvé srdce ovladne jedinečné Boží zjevení o životě Krista v tobě – že „již nejsi více živ ty, ale že je živ v tobě Kristus, ten, který tě zamiloval a sebe sama za té dal – že tedy tvůj život a vlastně vše, co máš, není více tvé, ale jeho!“

Ale, nepředbíhejme! Tak daleko ještě Eliáš není. I když vstal, pojedl a napil se – on si opět lehl! I když to nesvědčí právě v jeho prospěch, tím zřetelněji zde Boží se svým služebníkem! Bůh sám nejlépe ví, jak se po takovém najezení a napsami předchozích zápasů. Je zajímavé, že se zde slovo Boží nezmíňuje o spánku, pouze o ležení. Zdá se, že Eliáš už usnout nemohl, protože zakusil probuzení Boží moci a její nový učinek ve svém životě!

4. Opakování téhož přístupu. A přece je v něm vše zcela nové! Oč vzácnější je návrat Hospodinova anděla než jeho první přístup, oč mocnější je vliv jeho dotyku, oč jasnější je Boží slovo k Eliášovi! Boží řeč může být nyní na vyšší kvalitativní úrovni, protože Eliášova schopnost slova Boží slyšet a uposlechnout je na odstraněno a teprve pak může být obnovena vnitřnost pro Boží slovo, pro Boží vůli! Ale nejen vnitřnost, též i moc vykonat Boží vůli v Boží síle!

A to nelze bez nové posily a občerstvení – bez nového „chleba na ohni pečeného“ a bez „nové číše vody“ – bez tohoto nezbytného zdůraznění prvého a respektování uvedeného pořadí! Vlastní moc Ducha svatého se uskutečňuje v ukřízovaném Kristu a ve smrti starého člověka s ním – tedy v „bezmožnosti kříže“. Největším zárukou je právě dílo Boží s člověkem skrze Kristův kříž, to, co budí skrze viditelné divy a zázraky, jimiž by se budily senzace a v nich spatřovali moc zmrvýchystaleho Krista, místo aby se nasytili nejprve ukřízovaným Kristem a prožili onu „sytot“ skrze ten často málo viditelný a neutráaktivní zázrak smrti svého starého člověka v Kristu na kříži a skrze Kristův kříž!

Toto je pravé působení pravé Boží moci, která zdůrazňuje kříž a ustavičně ke kříži vraci a nedovoluje jít dítka Božímu dálé, dokud se moc kříže v něm nedokoná! Teprve pak zjevuje ten díl své moci, která je člověku tak toužená, hledaná a často v netrpělivosti nahrazovaná mocí lidskou nebo mocí onoho „díla podvodu“.

Eliáš poslech! Vstal a pojedl. Pak se napil. Byl konečně takto připraven NA BOŽÍ CESTU a mimo nebezpečí sejít opět na tu svou cestu nebo michat svou vlastní cestu s Boží cestou! To potvrzuje ona vyšší úroveň Božího slova Eliášovi, schopnému nyní porozumět, poslechnout a vykonat!

V prvním případě Bůh Eliášovi nic nevysvětluje, protože od něho nic nechce – zretelem a ohledem k jeho nedospělosti a mlobě. V druhém případě však již spojuje svou výzvu k posile s vysvětlením. Tím povolává Eliáše jako svého služebníka a uděluje mu výsadu své Boží cesty, kterou může absolvovat pouze duchovně zdravý člověk – ten, který dává ve svém životě plný průchod Boží moci a sile vyvěrající z onoho pokrmu ve svém vlastním nitru – „z Krista, té naděje slávy v sobě“!

Tak povolává i tebe! Vstaň tedy, bratře, sestro a pojez, nebo velmi dlouhou můš cestu před sebou, ne svou, ale BOŽÍ!

(Pokračování)

Kk

Nikdy neříkej člověku, že je obrácen. Nikdy mu neříkej, že je zachráněn. Ať mu to zjede Duch svatý, neboť ty nemůžeš vědět, kdy člověk obdrží život věčný. Ty pouze můžeš napomáhat jeho víře a důvěře a přivést ho na pravou cestu.

D. L. Moody

Opis nebeského Jeruzalema, ako ho zjavil
Duch Svätý Jánovi

Citatele nech si prečíta Zj 21:27 a 22:1-5.

Nie sú to perlové brány, ani jaspisové múry, ani ulice dláždené priezračným zlcom, ktoré by nám urobili nabesia nebo. Netúzili by sme tam zostať na veky. Ale bude to naše spojenie s Bohom, ktoré nám urobí nebo žiadostivým. Všetky radosti, ktoré poznáme, plynú z Bozej prítomnosti. Pozemské krásy nám majú znázorniť krásy nebeské. To je jediná cesta, ako ľudská myseľ môže čiastočne pochopiť nebeské krásy.

TERAJŠIE PEKLO

Učenie o pekle nie je veľmi populárne. Poväčšine prvým dôvodom proti peklu ie. že Boh lásky by nemohol nikoho poslať do pekla, hoci by bol ako hriešny. Boh však nikoho neposiela do pekla. Ľudia sa odsudzujú sami, keď zavrhujú Krista a keď nedbajú na Boží plán spasenia, keď pohŕdajú cestou záchrany.

Naše názory nepohnú pravdu. Peklo je miesto práve tak, ako nebo je mestom. Jediná možnosť umlčať hroznú skutočnosť o pekle by bolo započať ústa Božieho Syna.

Biblia hovorí častejšie o Božom hneve, ako o Jeho láske. Nie preto, že by Boží hnev bol väčší, ako Jeho láska a milosrdenstvo, ale preto, že chce ľudí varovať a vystríhať pred hriechom a ieho následkami. O Božej láske hovorí Písma 20krát, kým o Jeho hneve 61krát. A je významné, že i Pán Ježiš a Ján, ktorí našliac v Novom zákone zastupuje v svojom učení a živote lásku, hovoria často o treste za zlo.

Rozdiel medzi terajším a budúcim peklom

Tieto dva pojmy si mnohí biblisti zameňajú. Ako sme sa už dozvedeli, grécke "hádes", "gehenna" a "tartarus" sú tri rôzne slová, mená troch rôznych miest a bývajú prekladané slovom "pecko".

1. Terajší pobyt nespravodlivých je hádes. U Lk 16:19-31 učí Pán Ježiš jasne, že miesto pobytu nespravodlivých je terajší hádes, pecko a je to miesto trápenia.
2. Tartarus prekladá Žilka "pecko", Roháček a Kralickí "žalár", sa nachádza len v 2Pt 2:4. Nie je to miesto pre ľudské bytosť, je to žalár pre padlých anjelov (vidieť tiež Juda 6).
3. Gehenna je označenie konečného miesta nespravodlivých.

Než si o tom povieme viacej, najprv sa zaoberajme vzkriesením bezbožných.

Vzkriesenie nespravodlivých

Tak, ako spravodliví nezostanú v raji, kde by celú večnosť strávili bez tela, ale príjmu vzkriesené telá a budú žiť na veky v konečnom nebi, tak ani bezbožní nezostanú v terajšom hádesi bez svojho tela, ale dostanú vzkriesené svoje telá, primerané stavu, ktorého v tele dosiahli a budú tráviť večnosť v ohnivom jazere.

Vzkriesenie nespravodlivých bude 1000 rokov po vzkriesení spravodlivých (Zj 20:5) a teda i do Kristovom prichode. Pri tomto vzkriesení vydá hrob telá a hádes, terajšie pecko, duše bezbožných. Takto budú i nespravodliví opäť spojení so svojimi telami.

Aké budú vzkriesené telá bezbožných ľudí?

Nečítame, že budú neporušiteľné, nesmrteľné, slávne, mocné, duchovné, ako telá spravodlivých. Písma o tom mlčí. Vieme, že oni tiež majú večné bytie, nemajú však nesmrteľné telo, pretože nesmrteľnosť je Božím darom, udeleným spravodlivým pri prvom vzkriesení. Keď Pavol hovorí o vzkriesení tela, píše v 1K 15:37-38: „jednému každému zo semien jeho vlastného tela“. S tým súhlasí známe miesto Písma: „Čo by rozsieval človek, to bude i žať“. Duchovný význam týchto slov je jasný. Ti, ktorí nemali život z Krista, nemôžu byť po smrti vzkriesení k životu s Kristom.

Po prijatí vzkriesených tel nespravodliví neorfu do večných, konečných nebies, ale budú sa musieť postaviť na súd pred veľkým bielym trónom (Zj 20:11).

Kto bude súdil? Pán Ježiš Kristus, alebo Boh?

Vo v. 12 čítame, že sudcom bude Boh. Dnes máme jedného prostredníctva medzi Bohom a ľuďmi, Ježiša Krista (1Tm 2:5), ale v ten deň nebude prostredníctvo, ani zástupcu. Zlý budú stáť pred Bohom, knihy budú otvorené, aj iná kniha, to je kniha života, v ktorej budú mená spasených (F 4:3; Lk 10:20, Zd 12:23; Zj 20:15, 21:17). Nespravodliví budú súdeni podľa prvých kníh, podľa svojich skutkov (Zj 20:13). „Ak niekto nebol nájdený zapisaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera 20:15), hoci by boli i vážení občania s dobrými skutkami. Ich mená nebudú nájdené knihe života, pretože opovrhli Pána Ježiša, nepriaznili Ho za svojho Spasiteľa a premeškal i Boží plán spasenia. Hlavnou otázkou v ten deň bude: Si zapísaný v knihe života?

Bezbožní nebudú súdeni preto, aby sa zistilo, či majú alebo nemajú právo na večný život, ale aby sa určil stupeň ich trestu. Záznamy skutkov v prvých kníhach budú iste určovať stupeň trestu.

Cítame, keď hriešnici boli súdeni pred veľkým bielym trónom, že smrť a pecko boli uvrhnuté do toho ohnivého jazera (konečného pekla) a ak niekto nebol nájdený v knihe života, bol tiež uvrhnutý do ohnivého jazera. V Zj 20:14-15 čítame, že neverným bude ich diel v jazere, ktoré horí ohňom a sŕiou, čo je druhá smrť. Rozsudok ohnivého jazera zatvára všetkých zlých, nečítame, že by niekto bol vyňatý. To sa volá „druhá smrť“. Tá, na večnosti, už nebude ľuďom daná „druhá prileženosť“ dosiahnuť spasenie. Tá jediná je len tu, na zemi, v tele. Si spomený?

K. Sabiers

K predchádzajúcemu článku „Kde sú mŕtvi“ pripojujeme ešte tento, v ktorom známy biblista E. Sauer podáva zvláštny pohľad na súd pred veľkým bielym trónom.

(Zj 20:11, 12)

Sudca je Kristus. Lebo všetok súd oddal Otec Synovi (J 5:22, 27). On je ten „muž“, ktorého Najvyšší ustanovil, aby súdil celý okrúhly svet v spravodlivosti (Sk 17:31). On je „tým od Boha určeným sudcom živých i mŕtvych“ (Sk 10:42; 2Tm 4:8; 1Pt 4:5), ktorý svoj súd uskutoční v dokonalej súlade s vôľou Otcovou (J 5:30; 8:16).

Mera dlo je Slovo Božie (J 12:48).

Súdení sú „všetci mŕtvii“, veľki i mali, t. j. všetci ľudia všetkých krajín a všetkých čias s výnimkou veriacich až po Tisícročné kráľovstvo. Starozákonní sväti

ako i údobia cirkve a spasení z čias veľkého súženia boli ozíli už pri „prvom“ vzkriesení pred mesiášskym kráľovstvom (Zj 20:4, 5), a teda už vtedy sa postavili pred súdnou stolicou Kristovou (2K 5:10) a sú preto už cez tisíc rokov účastní osláveného tela (F 3:20, 21).

Pripravosť. Ostatní sa však teraz všetci musia postaviť pred súdnou stolicou Boha. Všetky ich skutky sú zaznačené v „knihách“ – ich konanie, myšlienky, skutky i opomenutia (Zj 20:12). Ba i z každého prázdnego slova musia výdať počet (Mt 12:26, 37) a všetko je zjavené v tie najskrytejšie veci v duši (Žd 4:13, 1K 4:5).

Výsledok. Nie všetci dostanú rovnako; každý „svoj“ diel, t. j. diel, ktorý mu patrí (Mt 24:51), či väčší, či menší. Avšak nebudú všetci odsúdeni. Učenie, že pred veľkým bielym trónom už nikto nebude zachránený, zachádza za zjavenie Pisma. Lebo Zjavenie nehovorí: „Keďže nikt neboli nájdený zapisaný v Knihe Života, boli všetci hodení do ohnivého jazera,“ lež hovorí iba: „A jestli niekto neboli nájdený zapisaný v Knihe Života, tiež bol uvrhnutý do ohnivého jazera.“ Obrátené národy z Tisícročného kráľovstva predsa ešte neboli súdené, a tak sa musia ocitnúť pred veľkým bielym trónom. A keď sa dalej v správe Zjavenia hovorí, že mŕtvi boli súdeni „podľa ich skutkov“, znamená to jednoducho „podľa toho, ako konali, ako sa chovali.“ Aj viera je v tomto zmysle „skutok“, totiž skutok, chovanie, ktoré Boh vyžaduje, ako to Kristus osvedčil (J 6:29) ...

Uplne mlčí Pismo o otázkach, ako naloží Boh s pohanmi z čias pred Tisícročným kráľovstvom, ktorí nepočuli Evanjelium. Tu postačí očakávanie viery na Božiu spravodlivosť. „Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?“ Ked' sa raz opýtal Ježiša: „Pane, či je málo tých, ktorí budú spasení?“ odpovedal: „Snažte sa vojsť tesnou bránou“. Na konci súdu spozná každý, že dostal iba to, čo mu patrí. To však stačí. Ostatné preneháme Bohu (R 11:34).

Erich Sauer,
Der Triumph des Gekreuzigten
prel. -mk

SVĚDECTVÍ

Byl jsem jednou pozván svými kamarády na závěrečný večírek. Pozvání jsem přijal a večer jsem přišel.

Obstoupili mne kamarádi a říkají: „Je to dobré, máme třináct flašek, a to červené i bílé!“ Já jsem se v duchu modlil: „pane, dej mi zvítězit nad těmi flaškami i nad těma lidmi, je-li to tvá vůle, chci ti zde být užitečný, upotřeb si mne, prosím tě.“

Večírek začal. Rytícká, temperamentní hudba udrávala tón ladnému tančení děvčat, začaly se otvírat lávky. Na chvíli hudba ustala – to si přítulkávali na zdraví. Pak se místnost stala tanečním sálem. Krásná, usměvavá děvčata tančila s vyšňořenými slastně výhlížejícími chlapci – tak se do večerního programu zapojili téměř všichni; někdo stál u gramofonu, asi dva si ještě přítulkávali... – já jsem si sedl do koutku – a čekal.

Vtom přistoupila jedna z přítomných paní s otázkou: „Proč ty netančíš, pojď se s námi poradovat!“ – „Já nemusím, jsem od toho osvobozen,“ odpověděl jsem. „Jak? Nemusíš, jak jsi osvobozen, od čeho? Máš snad něco se srdcem a

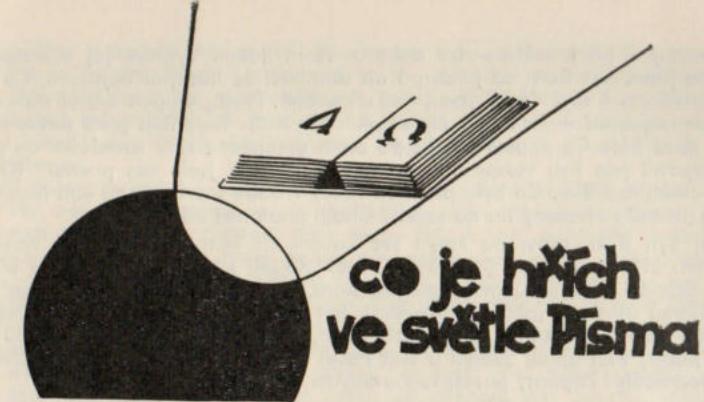
nemůžeš tančit?“ začala mě litovat paní a přisedla si ke mně. „Ne, nic takového, víte – já mám radost a štěstí v něčem jiném – vyšším. Jsem křestan!“ „A ty ještě pořád, takový velký, tak inteligentní, věříš?“

„Ano, ještě stále a svému Spasiteli budu věřit stále – přece On – svatý nevinný Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, zemřel na mé místě, trpěl za moje viny. Když on sebe obětoval pro mne, tak já mu chci také svůj život zasvětit, chci mu svým životem sloužit.“

Na to mi ta paní řekla trochu sklesleji: „No, to je jiná, když ty věříš takhle. Já jsem taky, když jsem byla malá, věřila, ale přestala jsem, z věření nic není.“ – „To záleží na tom, jaké je to věření. Já věřím, že Boží Syn Pán Ježiš za mne zemřel, věřím jemu, jeho slovu a je to náplní mého života, v této věře je cíl a štěstí mého života...“

Večer u posteče jsem se za tuto paní vroucně modlil, aby i ona se mohla stále a plně radovat, aby našla pravý smysl a cíl života, který je Pánem Ježišem. „Jak? Nemusíš, jak jsi osvobozen, od čeho? Máš snad něco se srdcem a

– vy

„Aj, Beránek Boží, který snímá hřich světa!“ J 1:29

Jen velmi málo lidí má pravou predstavu o hřichu, a ještě méně je těch, kteří dovedou dát správnou odpověď. Kdybychom se zeptali farizea doby Ježišovy, co je hřich, odpověděl by nám: „Hřich je jist neumýtná rukama, pit vino bez předění, vstoupit do domu publikána, v sobotu uzdravovat nemocné atd. (Mt 15:20, 23:24, Mk 2:16, Lk 13:14). Snad by nám toho řekl ještě více, ale čím by byla jeho odpověď obsahující, tím by nás méně uspokojila. V těchto důvodech totiž nespočívá podstata hřichu.

Kdybychom se zeptali dnešního „křesťanského farizea“, odpověděl by nám asi: „Hřich je kouřit, pěstovat pochybené zábavy, tančovat, pit a hrát karty!“ I tyto odpovědi nepodávají jasně vysvětlení.

Co je to hřich? Jistý vrah napsal své matce z vězení: „Lituj, že jsem tě zarmoutil, ale věř mi, špatný jsem nebyl!“ Z těchto slov vidíme, jak zmateně se lidé dívají na hřich a jak málo vědí o jeho podstatě.

Prestože mají lidé nesprávnou představu o hřichu, každý pocítuje jeho účinky ve svém životě. Potkáváme lidi zevně veselé, ale uvnitř hluboce nešťastné; navenek se tváří spokojené, ale uvnitř zeje prázdnota. Ti, kteří již dále nesnesou masku na své tváři, strhnou ji a odhalí nám svou bídou a své neštěstí. Zejména mnoho mladých lidí je dnes nešťastných. Jejich srdce je naplněno hořkostí a beznadějnou.

Hledáme-li odpovědi na tyto taje lidského života, neuspokojí nás povrchní sdělení, že hlavní příčina lidské bezvýchodnosti tkví v hospodářských poměrech. Vždyť lidé mají práci, která je zajímá, mají výšší životní úroveň – a přece jim něco schází. Můžeme pozorovat, že kořeny nespokojenosti a neklidu vězí hlouběji. Mnohým lidem schází klid duše. Beznaděje, omrzlost života, světobol jsou vlivy hřichu. O tom málo-kdo uvážuje. Přitom tyto vlivy nejsou patrný jen u člověka se svědomím zatíženým přestupky např. proti právnímu rádu, ale i u lidí zdánlivě bezuhonnéých. Jejich příčina spočívá totiž v nesprávném postoji k Bohu a tím i k lidem. A právě tyto hříšné vlivy přivozují nevýslovnou bídou uvnitř člověka, která nemá nic společného s bídou vnější. Proto také odstraněním bidy vnější neodstraníme bídou uvnitř.

Má-li hřich tak hrozné následky, musíme se dopátrat jeho podstaty. Vezmeme si na pomoc Boží Slovo.

Proč napsal evangelista Jan „hřich světa“? Neměl vlastně napsat „hřichy světa“? Ve všech překladech Písma čteme „hřich světa“. A proč světa? Tím je přece miněno veškeré lidstvo, lidé od prvních dob své existence až po naši dobu. V Humpolci postavili památník A. Hrdličkovi, světoznámému antropologovi. Nápis na něm zní: „Veškeré lidstvo je jednoho původu“. Podobně můžeme říci: „Veškeré bědy lidstva jsou jednoho původu“. Je to hřich.

Co je to „hřich světa“? Je to moc, ovládající lidstvo od šerých dob dávnověku až po přítomnou dobu. Hřich světa je tedy postoj – nebo též kořen, z něhož vycházejí činy a jednání, které naše svědomí budou odsoudit nebo neodsoudit jako hřich. Tento

základní postoj – hřich světa – lze dokázat všem lidem. Vyjádřit jej můžeme slovy: Člověk chce jinak než Bůh! To je černá nit táhnoucí se lidskými dějinami. Co vlastně připravilo prvé lidi o ráj? Chtěli jinak než chce Bůh. Před potopou musel Bůh vyslovit: „Nebude se nesnadit duch můj s člověkem“ (Gn 6:3). Tedy **lidé před potopou chtěli jinak**, než chce Bůh. Co napsal Mojžíš po svém dlouhém životě Izraelcům do pamětní knihy? „Odporní jste byli Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal“ (Dt 9:24). Hle, jinak chtěli než Bůh. Co bylo přičinou zkázy v době soudců, nad čím lkali později proroci, co přivedlo vyvolený lid do zajetí? Chtěli jinak než Bůh.

Kristus, Syn Boží, praví na konci své životní činnosti, během které nabízí Boží milosrdenství: „Nechtěli jste“ (Mt 23:37). Toto „Chtěli jste jinak, než chce Bůh“ dosvědčuje i Štěpán před svou mučednickou smrtí, když praví lidu: „Vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, tak i vy“ (Sk 7:51). Toto však **nebyl jen hříšný postoj lidu izraelského**. Slovo Boží praví, že i lidé z ostatních národů zaujali týž vnitřní postoj vůči Bohu. Svědčí o tom Pavel (R 1:18, 22). Vidíme, že lidstvo se od těch dob **nezměnilo**. Záporný postoj všeho lidstva k Bohu trvá.

A toto „jinak chtít než Bůh“ se táhne jako černá nit i událostmi tvého života. Kde najdeme člověka, jehož fantazie, přání, sklonky a žádosti by byly zaměřeny tam, kde chce Bůh? Slovo Boží praví: „Všichni se uchýlili, spoju neužiteční učinění jsou“. A dále: „Není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží“ (R 3:12 a 23).

To, co chce Bůh, se dovidáme z Božího Slova a z vlastního svědomí. Nebo nám poslouží věřící lidé, kteří kříž cestu našeho života. Zíjí v souladu s Bohem alespoň do té míry, jak dalece poznáváš vůli Boží? Ztíš se a uvažuj! Zdalí pak již jako malé dítě jsi neodporoval svým rodičům svým „ne“? „Ne“ stalo vždycky v popředí tvého života. Později snad z chytrosti či lilem výchovy, nebo na přání rodičů jsi toto „ne“ nevyslovil, ale bylo skryto v srdci a často se ukázalo na tvé tváři. Z tohoto „ne“, či „chtít jinak“ se rodila pak neposlušnost, lež, nelásku a mnohé jiné stíny, které způsobily tobě i tvým rodičům bolest a zapříčinily hořké slzy i četné probdělé noci.

Stejný postoj zaujmá člověk k Bohu. Zde teprve vystupuje toto „ne“ provokativně do popředí proti tomu, co chce Bůh. Mysleli jsme vždy na Boha a Jeho vůli v době našeho učení, studia či pozdějšího povolání? Byl Bůh první v naší rodině? Jak mnohý v této letech na Boha ani nepomyslil! Co je horší, způsobit matce příležitostné bolest, či dlouhá léta se chovat tak, jako by nežila? Podobně tak je lhotejnost ke Stvořitelovi horší než příležitostné přestoupení Jeho přikázání.

A k tomu všemu říkáš, že věříš v Boha. Co to pomůže věřit, když tvoje fantazie, tvé přání a sklonky nesouhlasí s Boží vůlí? Tvoje srdce chce jinak než Bůh! Snad pravíš k žádosti svých očí: „Nesmíš požádat“, ale tvoje srdce praví: „Ach, kérž bych mohl...!“ A odtud přichází rozpolení, ona vnitřní hluboká bída, nepokoj a nespokojenost v tvém životě od nejútlejšího mládí.

A co se stane, když srdce ovládne tvoji vůli? Pak cesta života je chybná, jdeš do neštěstí. Zklamání v manželství je často následek takové cesty. Podobně se nám vede i v jiných věcech, když naše srdce prosazuje své sklonky, žádosti a přání. A ne-podaří-li se to našemu srdci, je nešťastné a nespokojené. Pak se takovému srdci vede jako národu izraelskému, o němž říká prorok: „Z tebe je zhoubá tvá, Izraeli, ježto ve mně všecka pomoc tvá“ (Oz 13:9). Chtít jinak než Bůh je tedy stále našim **neštěstím a hřichem**. Toť ona černá nit táhnoucí se událostmi našeho života.

Uvidí-li člověk najednou své činy v Božím světle, tíž jej svědomí. Vede se mu jako Davidovi, který volá: „Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, tíž nás tvrdě; přestoupení naše ty očistíš“ (Ž 65:4). Tu cítíme, že ač jsme lidem učinili křivdu či bolest, máme co do činění nejprve s Bohem. „Tobě samému zhřešil jsem a zlého před očima tvýma se dopustil“ (Ž 51:6).

Ale proč vlastně člověk jedná jinak, než chce Bůh? Vždyť toto odlišné chtění způsobuje neklid, smutek, rozpolenost. Je to proto, že naše přírozenost je zcela jiná než přírozenost Boží. David praví: „Aj, v nepravosti zplozen jsem a v hříchu počala mne matka má“ (Ž 51:7). Tak hřich je přímým opakem toho, co chce Bůh. Tento opak má tři formy: Je to pýcha, sobectví a nečistota. Tyto tři formy se nemusí projevit v každém člověku pohromadě – jak je tomu u padlých andělů – ale ony se projevují v charakterech lidí na důkaz naši porušené přírozenosti. To chtění „být jiný – být jako

Bůh“, spočívá v našem těle a krvi. Nic se na tom nedá měnit. Proto praví Písma: „Nebo bys ty se pak umyla sanitrem a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, přece patrná jest nepěknost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin“ (Jr 2:22).

Je-li tedy mé jednání tak protichůdné k Bohu a pramení-li z přirozenosti, kterou nemohu změnit, zbývají mi dvě možnosti: Bud' si zoufat, či zlhostejnět a spokojit se se svým stavem.

Díky Bohu, že existuje ještě třetí možnost. „Aj Beránek Boží, kterýž snímá hřich světa“. Ne, nemusíme zoufat, ani se spokojit se svým stavem. Musíme si jen přiznat, že se hřich táhne naším životem jako černá nit. A pak pohledět na Ježíše – „Aj, Beránek Boží“. Pohled na Pána Ježíše nás nejprve zneklidní. Svatlo, které vychází z Něho, oslepuje a způsobuje bolest. To proto, že je tak docela jiný než my.

Pohledme na Pána! Je nám vzorem. **Celý život chtěl to, co jeho Otec**. Proto je Pán Ježíš jiný ve svém chování. On mohl říci: „Kdo mne obviní z hříchu“ (J 8:46)? Nikdy nezarmoutil svým hříšným činem Otce! **Cíni Boží vůli bylo jeho potřebou**. „Já musím dělat dílo toho, který mne poslal“ (J 9:4). Jiné bylo i chtění jeho srdce. „Nehledám vůle své, ale Otcovy“ (J 5:36). „A dokonal dílo jeho“ (J 4:34). I tehdy, když se chvěl v Getsemanské zahradě, volal k Otci: „Ne jak já chci, ale jak ty!“ Celý jeho život vykazoval sebeobětující slitovnou lásku. Jak obrovské je dílo vzít na sebe „hřich světa“! On jako Beránek Boží nesl hřich světa, tj. naši neposlušnou přirozenost, chtění a jednání. To vše, čím se Bohu protivíme vnesl na kříž. Na něm byl odsouzen místo nás, abychom se již více nemuseli rmoutit a topit v beznaději.

Sami svou přírozenost nemůžeme změnit. To může učinit jedině sám Pán Ježíš! On to působí mocí svého Ducha, aby naše srdce chtělo to, co chce Bůh. Pak se budeme modlit s vnitřní náklonností: „Pane, co chceš, abych činil?“ Tak se projevuje v denním praktickém životě znovuzrození – zplození z Boha! (J 1:12, 13; 3:5).

Jak prožijeme znovuzrození? Přijdeme-li v poznání své hříšnosti, ztracenosti a bezmocnosti na modlitbě k Pánu Ježíši, našemu jedinému záchránci. On zaslíbil: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtížení jste a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým“ (Mt 11:28–29).

-us-

BEZBOŽNOST A POBOŽNOST

Slovo „bezbožnosť“ vyjadruje to, že je „bez ohľadu na Boha“. Zahrnuje všetko, čo sa koná bez toho, aby bol pritom braný Boh do úvahy. Mnohí hovoria o nevykúpených ako o bezbožných, ale pritom zabúdajú, že všetko, čo spasený človek robi bez Boha, je rovnako bezbožné. Spasení sú zbožní v dôsledku ich postavenia v Kristu, ale mnohí pritom tolerujú vo svojich životoch veľa bezbožnosti. Každý čin v živote veriaceho, pri ktorom sa nepočíta s Bohom, je bezbožný.

„Pobožnosť“ vyjadruje „starostlivé zachovávanie a podriadenie sa Božím zákonom“. Táto definícia by však mohla viest k mylnému chápaniu, pretože puntičkárske zachovávanie Božích zákonov vo vlastnom telesnom úsíli a pre vlastnú slávu sa stáva samospravedlivosťou. Farizeovia boli strážcami literov zákonov Božích a predsa im Pán Ježíš povedal, že sú z otca diabla. Ak bezbožnosť znamená nebráň Boha do úvahy, pobožnosť je pravý opak, vrátane dobrovoľnej závislosti na ňom. Zbožný život je prostý pochybovania o Božej moudrosti, Jeho láske, dobrote, starostlivosti. Závislosť na Bohu vylučuje všetku závislosť na sebe samom. Nemusí byť nutne pobožným životom všetko, čo ináč znesie kritiku aj podľa vysokých mravných noriem, i keď to, čo je pobožné, je zároveň i mravné. Svetské náboženstvá majú mravné normy, ale ich zachovávanie nie je ešte zbožným životom. Pôdriadenie sa Mojžíšovmu Zákonu by bolo zbožným životom iba vtedy, keby mohlo byť v plnej závislosti na Bohu a konané na Jeho slávu. Nábožný puritančí život akokoľvek obetávajú nie je ešte nutne zbožnosťou. Život závislosti na Bohu bude sa vyznačovať aj tým, že v ňom bude veľa sebazaprenia a bude prostý mnohých svetských pôžitkov, ale samotný fakt, že tiež pôžitky nie sú prítomné, nepredstavuje ešte skušobný kameň zbožnosti. Môže tu byť samospravedlivosť a duchovná pýcha.

J. F. Strombeck

PANE

Proč
 Pane
 tvář mou
 hahali
 tak často
 smutek
 zoufalý
 Proč
 po tváři
 pak stékají
 kapičky
 rosy
 z očí
 Proč
 misko úsměvu
 v duši zármutek
 mám
 Proč Pane
 Tebe
 se na to
 tiše
 ptám
 Proč

můžeš snad
 mi říci
 když
 Tvoje ruka
 žehnající
 přibíta
 za mne
 na kříž byla
 a noha Tvá
 ta do hřichu
 nikdy nevstoupila
 a přeci
 s radostí jsi
 mřel
 za všechny mé
 slabosti
 za mé hřichy
 a přece Pane
 i když v Tobě
 já mám VŠE
 přece Pane
 nedovedu
 poděkovat
 za to co
 mi dáváš
 nedovedu
 poděkovat
 za Tvoji
 nevyslovnou

Láska
 za tu Láska
 milující
 která neopouští
 a žehná stále
 i když klesám
 Pane
 Proč tedy
 není v duši
 šťastný smích
 proč nezvoní
 v ní
 zvony Lásky
 Proč
 smutek
 vkrádá se
 do Duše
 jak zloděj
 v noci?
 Pane
 to nevím
 ale vím
 že Ty
 mě máš ve své moci
 a že Ty můžeš
 vždy požehnat
 a vysvobodit

M. Pavlincová

OBESENSTVO

1. Jána.

Prvý list Jána je listom o obecenstve s Bohom, do ktorého pozýva Boh každého človeka. Apoštol Ján, ktorého hlava neraz spočívala na hrudi Pána Ježiša, len naozaj vedel, čo to je za úžasná vec – mať s Bohom obecenstvo. Považoval ho za najcennejšiu vec na tomto svete. V obecenstve s Pánom Ježišom sa naučil nezištejnej lásku a vo svojom liste takto o ňom hovorí: „...zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám, teda čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali obecenstvo s nami. A naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom“ (1:2–3). Máš úzke obecenstvo s Bohom? On ťa pozýva k sebe, tvoja duša je len v ňom doma a skúsenosť hovorí, že doma je najlepšie.

Ján sleduje vo svojom liste tri základné myšlienky v súvislosti s obecenstvom:

1. Obecenstvo s Bohom.

Podmienku obecenstva s Bohom je čistota. Neraz k matke pribehne jej dieťa uťúlané a zabladené. Milujúca matka by ho rada objala a vybozkávala, vedieť je to jej dieťa, ale nie je to možné. Najprv ho vyzlecie, umyje, nebýva to bez kárvavých viet, no potom sa mu láskavo venuje. Boží postup je rovnaký. Na očistenie ľudských sŕdc od hriechov On poskytol očisťujúci prostriedok – krv svojho milovaného jednorodeného Syna. Jeho krvou sú veriaci očistení od všetkých hriechov: „Ale keď chodíme vo svetle, ako je on vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým a krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu“ (1:7).

Boh prijima iba službu čistých rúk. Na vojenčine sa robi prísna prehliadka čistoty tých, čo slúžia v kuchyni! I maličko špinu za nechtam je na závadu. Tým viac, ak je niekto „bacilonosič“. Nejedno Božie dieťa je neschopné služby Bohu, pretože nemá „čisté ruky“. S nečistými rukami nie je možná služba Bohu, ba ani obecenstvo s Ním. Ale: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávosti“ (1:9). Vyznávanie svojich neprávostí a dôvera Božiemu Slovu – to je naše umývanie. Ciňme tak každodenne, aby sme sa nachádzali vždy v pohotovosti k službe.

Základom obecenstva s Bohom je Pán Ježiš Kristus – Jeho Syn a náš Spasiteľ. v ňom sa stretávajú naše záujmy. On je predmetom Božej lásky i nášho obdivu. „Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto ma miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba“ (Ján 14:21). Obecenstvo s Bohom vyžaduje však oddelenie sa od sveta a jeho vecí“ (2:15).

2. Obecenstvo s bratmi.

Podmienkou obecenstva s bratmi je láska. „Kto miluje svojho brata, je vo svetle“ (2:8–11). Keď ja mám obecenstvo s Bohom a môj brat má tiež obecenstvo s Bohom, potom máme i vzájomné úzke bratské obecenstvo lásky. Tam nemá miesto nenávist. Priateľov si môžeme vyberať, ale bratov musíme prijímať a milovať takých, aki sú. Bratov si nevyberáme, tých dostávame od Boha. Otcova vôľa je, aby Jeho deti chodili v lásku. To je najkrajšie svedectvo, ktoré môžeme poskytnúť hriešnemu svetu – milovať sa. „Po tom sme poznali lásku Božiu, že on položil za nás svoju dušu. Aj my sme povinni klásiť dušu za bratov. A kto by mal majetok tohto sveta a videl by svojho brata, že má nedostatok a zavrel by pred ním svoje srdce, ako potom zostáva v ňom láska Božia? Moje dieťatká, nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou“ (3:16–18).

3. Úžitok z obecenstva.

Úžitok z tohto obecenstva je večný život a utvrdenie v pravde. Ján píše o istote večného života, o pravde a častokrát používa slovo „vieme“, viete“.

„A viete, že sa on ukázal nato, aby snaľ naše hriechy“ (3:5).

„My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov“ (3:14).

„Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života. To som napísal vám, veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho“ (5:11–13).

„A toto je tá smelá dôvera, ktorú máme k nemu, že keď prosíme niečo podľa jeho vôľe, čuje nás. A keď vieme, že nás čuje, za čokoľvek prosíme, vieme, že máme splnené svoje prosby, ktoré sme prosili od neho“ (5:14–15).

„Vieme, že nikto, kto sa narodil z Boha, nehreší. Ale ten, kto sa narodil z Boha, chráni sa, a ten zlý sa ho nedotýka. Vieme, že sme z Boha a celý svet leží vo zlom. A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám mysel', aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v Jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život“ (5:18–20).

Tie prvé „viete“ sa týkajú našej minulosti, ostatné našej prítomnosti. Kresťan, ktorý má obecenstvo s Bohom, toto všetko vie a jeho život je plný istoty a z toho vyvierajúcej radosti. A nasledujúce „vieme“ sa týka našej slávnej budúcnosti u nášho Pána: „Milovaní, teraz sme deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je“ (3:2). Budeme Mu podobní – a to nás zavážuje: „A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý“ (3:3). Tým sme prišli znova na začiatok našej úvahy – čistota ako podmienka obecenstva s Bohom. Vieme, že Mu budeme tam u Noho podobní, no my Mu chceme byť podobní už tu na zemi v Jeho čistote a v Jeho lásku.

Môžeš s istotou podciarknuť každé zo slovíčok „vieme“, „viete“ a privlastniť si ho? Ak áno, máš i ty radostné obecenstvo s Bohom a bratmi. Toto obecenstvo si nadovšetko chráni, niet na zemi nič cennejšieho. Ak nie, uver tomu, čo Boh hovorí a budeš to mať i ty. Kto chodí s Bohom, na tom je to poznáť. Nech je to našou spoločnou snahou.

-ik

OD APOŠTOLŮ K ČDNEŠKU

Závěrečné zamýšlení

Nad věcmi velkého významu se můžeme jenom tehdy platně zamýšlet, když je známe buď z vlastního pozorování anebo z popisu někoho jiného. Jsou ovšem lidé, kteří se nezdržují, nýbrž vyslovují svůj nepříznivý posudek o takovém popisu, ač při jeho vzniku nebyly a nic o tom neslyšeli, co by slyšet měli. I o tomto cyklu článků koluje posudek, jež někdo vyslovil jako první, a další většinou jej jen opakuji. Autor si prý předem udělal schemata, lidově řečeno: škatulky nebo příhrádky, a pak z historického materiálu vybral právě jen to, co se do téhoto příhrádka hodí. Skutečnost není taková. Radu let jsem hledal a zkoumal prameny k dějinám Kristova křesťanství, aniž jsem se staral o nějaká schemata. Nahlížeje do běžných zpracování dějin církevních, viděl jsem tam mnohé popisy dějů, majících souvislost s křesťanstvím, k němuž by se Ježíš Kristus nepřiznal. K čemu tu jsou takové popisy pro ty, kteří nejsou povinni studovat takové církevní dějiny? – Kristovo křesťanství je to, které plyně z jeho činů, slov, postojů, příkazů, směrnic a pokynů. Pro toto své zamýšlení si je prostě nazveme **kristovstvím**, jehož nositelé jsou **kristovci**.

Napsat historii kristovců, to je vlastně napsat **monografii**, tj. práci věnovanou jedné otázce, která může mít úzký nebo široký pojmový rozsah. Monografie např. o tom, jak se v různých dobách zachovávalo lámaní chleba na památku smrti Páně, má úzký pojmový rozsah a proto i úzký výběr z historického materiálu. Monografie o dějinné cestě kristovců má široký pojmový rozsah, tedy i široký výběr z materiálu. I běžná církevní historie se neobejde bez výběru. Nebyl tu dosud historik, který by nevybíral. Bez výběru by nemohl napsat jeden nebo dva svazky historie, nýbrž by jich musel napsat nejméně sto nebo dvěstě. Monografie o dějinné cestě kristovců musí přece mít stálý zřetel k tomu, co má vztah k **nim**. K tomu ovšem patří i zmínky o tom, co v dějinách všeobecných poslužilo k tomu, že byly oslabeny pozice církvi, které kristovcům neprály. Pro dějiny vládnoucí středověké církve např. neplatí, že v letech 1180–1320 prožívala utrpení pod nějakým pronásledováním, ale pro kristovce to platí. Atd.

Představme si velkou květinovou zahradu, v níž pěstují 7 druhů nejznámějších květin. Jsou rozsety a rozsázeny po celé zahradě. Ale mimoto je tam 7 velkých záhonů pro každý ze sedmi druhů téhoto květin, aby bylo vidět na první pohled, o jaký druh květin je možno zde mít zájem. Co mě vede k hlubokému zamýšlení nad dějinami kristovců, je právě to, že i v nich, a to na základě nesporně daných pramenů, objevuji (bez ohledu na Zjevení 2–3) sedm údobí, velmi nápadných svým zvláštním dějinným rázem. Neobjevujej je však v dosavadním celku téhoto dějin, nýbrž zvlášt v dřuhém tisíciletí. To mě vede k zamýšlení nad výrokem z 2Pt 3:8, že „jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den“. Beru to vážně za **skutečnost**. Ano, u Pána tak tomu vskutku je! A proto má tomu tak být i u **jeho** lidu! Ale jaký to má význam? Co by to znamenalo, kdyby se to uplatnilo v oblasti dějin kristovců? Nejspíše to, že zde jeden den, např. den Kristovy smrti, může mít stejný význam, jako má tisíc let dějin jeho lidu, a na 1000 let téhoto dějin je možno pohlížet jako na jeden **historický** den.

Když vychovatel začne jednoho dne učit svého chovance nějakému novému chování a káče mu druhého dne toto chování **opakovat**, **usoudíme**, že je to správný vychovatel. Když od roku 30 uplynulo 1000 let a Kristus nepřišel, aby nám přinesl něco nového, jaký to má význam? Nejspíš tento: Kristovci druhého tisíciletí, druhého historického dne vašich dějin, **opakujte** chování, kterému se učili vaši bratři v 1. tisíciletí! Tepre po letech, když jsem aspoň dostatečně zvládl látku k dějinám kristovců, zejména poměrně málo známého 1. tisíciletí, začal jsem obracet svou pozornost k Zjevení 2–3. Dříve i mne, a to až 40 let, odvracelo od této pozornosti poněkud odvážné počínání vykladačů, kteří podle téhoto kapitol členili do 7 údobí **celou** dobu dějin křesťanství, tu zkracujíce, tam opět všelijak prodlužujíce trvání každého z téhoto údobí, aniž jim to platně vycházelo. Tohoto omylu se podle mého náhledu dopouštěli právě proto, že nevzali vážně za skutečnost, že u Pána je 1 000 let jako 1 den.

Napadlo mě při tomto zamýšlení toto: Co by se bylo stalo, kdyby byl Pán Ježíš kázel Janovi psát ony listy v obráceném pořadí: Efez, Laodicea, Filadelfie, Sardy,

Tyatira, Pergam a Smyrna? – Pak bychom nemohli říci, že jsou v nich obsaženy i náčty celého tisíciletí dějin kristovců, protože podle daných pramenů bychom zjistili **pravý opak** dějinného průběhu. Pak bychom museli tyto listy pokládat pouze za náčty poselství, mající účel povzbudit vnitřné ony sbory a další čtenáře a kazatelům sloužit za texty k jejich „kázáním“. Kdyby se byl Pán Ježíš chtěl na ony sbory obrátit jen s poselstvím bez dějinných narážek, byl by to mohl učinit právě tak již při vzniku téhoto sboru, jako když je např. dnes zakládán sbor a přijede bratr odpovědný za sbory a učiní povzbudivý proslov s přáním Božího požehnání v nastávající práci. Pán Ježíš však vyčkal, až uplynulo čtvrt století **dějin** oněch sborů, a promluvil do průběhu téhoto dějin v tak mistrných schematech či náčtech, že to pak **postupně** odpovídalo dějinné skutečnosti, která se ve **velkém** rozvíjela v daném tisíciletí. Roztroušeně je tato podivuhodná logika dějin kristovců vyjádřena již v evangelích:

1. **Nástup** kristovců do jejich dějinné existence se nemá uskutečnit jinak než tak, aby je všichni poznali po lásce (J 14:15; 13:34–35; Sk 11:26). – 2. Tento nástup nemůže nevyvolat **protivenství** (J 15:20). – 3. Protivenství vhání do těsnějšího soužití, takže si musí uvědomit, že v něm **neplatí moc**, nýbrž bratrská služba (Mt 20:23, 25–27; 23:1–8). – 4. Kdož se tu prohřešuje, mají být opětovně napomenuti. A mine-li se to u nich s účinkem, mají být pokládáni za nevěříci. Když tedy mocenské křesťanství („pseudokřesťanství“) ziská většinu, pak je třeba, aby kristovci **nevěřili** mluvčím této většiny, nedbali jejich pokynů a varovali se jich (Mt 18:15–17; 24:5, 23–26; 7:15, 16) čili jinými slovy: mají se s nimi **rozejít**. – 5. Ve stavu této oddělenosti a v očekávání na příchod svého Pána by duchovně zmrtvěli bez trvalé **bdělosti**. Proto pro ně stále platí příkaz **buzení** k bdělosti (Mk 13:34–37). – 6. Bdělost je pochopitelně předpokladem k tomu, že bude plněno velké **evangelizační** poslání (Mk 16:15, 16). – 7. Při uvážlivém plnění slov Kristových je duchovněmravní upadek vyloučen, všechno stojí jako na skále – **balance** je **aktivní**. Ale při pošetilém neplnění jeho slov musí dojít k onomu úpadku, takže duchovněmravní bilance je pak **pasivní** (Mt 7:24–27). – Kristovci vědí, že toto plnění sice neuskuteční z vlastní síly, ale že je tu Duch, jenž je může naučit **všemu** (J 14:26), tentýž Duch, jemuž máme naslouchat, co praví sborům (církvím).

Všechno to Ježíš Kristus zkráceně opakuje oněm sedmi sborům, a to poněkud jinými slovy i obrazy, protože v souvislosti s jejich dějinami a v souvzuku s celým Zjevením. Vidíme tedy, že sám Pán to byl, Jenž učinil **výběr** toho, co **hlavně** platí v **životě** a v **dějinách** jeho lidu, a to včetně víry, o které v Zj 2–3 není řec z toho prostého důvodu, že se víra v Krista ve sborech předpokládá.

Každá historie, má-li být přehledná, musí mít nějaké členění do údobí. Když už to tedy musí být, vidíme nejhodnější členění historie „kristovců“ podle Kristových náčter v daných sedmi fázích. V přehledné tabulce jsou záhlaví jednotlivých údobí vyjádřené jedním slovem, protože na více slov tam není místo. Je to však jen pomocka, která by neměla nikomu vadit, jako nám nevadí, že i název mnohých knih je vyjádřen jedním slovem.

„Svíce tělo je oko...“ (Mt 6:22, 23). Svítlnou pramenného materiálu k historii kristovců je **pohled**. Bude-li tvůj pohled v tomto směru prostý a čestný („haplús“), bude celý tento materiál prosvětlený. Bude-li však tvůj pohled zacloněný předsudky, zůstane všecko to kladné v něm pro tebe ve tmě. Nemáš-li možnost sám tento materiál zevrubně prostudovat, ptej se po duchu téhoto úvah dřív, než se oddáš „pohodlné víře“ někomu, kdo takovému pohledu na dějiny kristovství nepřeje!

Doba je pro nás velmi vážná a světová situace nevyjasněná. Neříme se mechaticky názory oněch církevních historiků, jimž jsou některé dějinné skutečnosti natolik nepohodlné, že se jim bud vynhou nebo je zakryjí clonou nejkomplikovanějších předsudků. V tak vážné době, kdy místo mnohomluvných výkladů o všem možném, co je v Bibli, máme se zabývat zejména dějinami hýbajícími obsahem Kristových slov, a to tak, že je máme také **plnit**, má být nás **pohled na tyto dějiny prostý a čestný**. Takový pohled nezasahuje do svobody milosti Boží, protože je zaměřen k tomu, o čem Bůh podle své milosti již rozhodl, co tedy se už stalo. Kéž je tvé závěrečné zamýšlení, bratře a sestro, požehnáno, zamýšlení nad tím, že tvůj i můj Pán řídí dějiny svého lidu k světlu a životu, a ne k temnu a smrti, ne k žalu, nýbrž k radosti!

Dr. J. Hovorka

NÁŠ KOMENTÁŘ

Uvedenou biblicko-historickou studii s názvem „Od apoštolů k dnešku“ jsme uveřejnili jako zcela osobitý pokus, lišící se svým pojetím i v jednotlivostech od jiných běžných výkladů uvedených kapitol knihy „Zjevení“. Svými hlubšími historicky dokládanými analýzami poskytl autor našim čtenářům řadu zajímavých poučení z dějin CIRKVE KRISTOVY, kterou chápe jako společenství prostých upřímných „Kristovců“, řídících se důsledně příkladem evangelijní prostoty svého Pána a jeho učedníků a ve své křesťanské životní praxi chováním svého Pána a Mistra v jeho pokušeních na hoře – tedy jako společenství těch křesťanů, kteří dávají přednost duchovnímu pokrmu Božího slova před hmotnými zájmy, tichosti a pokoru – pro svět „bezvýznamných lidí“ – před leskem zemské slavy a uznání, poslušnosti až do „bezmocnosti kříže“ před zemskými mocenskými ambicemi a panováním. Na těchto křesťanech, kteří nezůstali a ani nemohli trvale zůstat z uvedeného titulu duchovně spojeni s církevními systémy usilujícími o bohatství, slávu a moc na zemi, ukazuje autor v rozvedení své výchozi téze „jednoho dne u Boha jako tisice dnů“ velmi zajímavé souvislosti, které nejsou nahodilé a mají v jeho argumentaci své logické opodstatnění. Je samozřejmé, že jeho výklady mají, jako ostatně každé naše pokusy o výklad Božího slova, zejména knihy „Zjevení“, řadu polemických míst, s nimiž nebude mnohý kritický čtenář jednoznačně souhlasit, popřípadě bude mít poněkud odlišný náhled. Ne každý má totiž týž přístup, tutéž hloubku duchovního světla a šíři duchovního myšlení. Mnoi tolerantnejší čtenáři budou možná spatřovat v úvahách „Od apoštolů k dnešku“ nějaký jednostranný polemizující tón, který nemají, nechtějí a ani nemohou „Zivá slovo“ mít, aby byla pro každého upřímně smýšlejícího a Boží pravdu hledajícího člověka vskutku ŽIVÝMI! Jini, biblicky nekompromisně smýšlející, se jistě pozastaví nad letopočtem 2030, který autorovi zcela nutně a logicky vychází z jeho analýzy církevních dějin ve světle uvedeného textu Písma jako ukončení etapy „Zbilancování“ 2. tisíciletí. Mnoi se domnívají, že tim poměrně přesně je dobově určen „Den Páně“. Vime, že je psáno: „O tom pak dni a hodině té žádný neví“ (Mt 24:36). Autor uvádí pouze rok ukončení 7. údobi druhého tisíciletí a sami citíme, že tim není určen příchod Páně pro církev. My počítáme s jistým, brzkým a rychlým příchodem Páně pro jeho církev každého dne a nepokoušíme se přesněji vymezovat čas, který máme před sebou, ale raději jej stále vykupujeme v Boží bázni s tím vědomím, kolik ho máme bez užitku za sebou, a který se už nikdy se svými ztracenými příležitostmi nevrátí! Vždyť čas je jediná hřívna, která se stále zmenšuje a nikdy nerozmnožuje – tim méně má být námi nějak určován na určité terminy pro nebezpečí různých možností zneužití v křehkosti člověka!

Vime, že toto vše si autor jasně uvědomuje a že jím uvedený rok 2030 není a ani nemůže být vodítkem pro vyzvolování důsledků v praktickém životě našich čtenářů, ale pouze zajímavým důsledkem jeho originální koncepce, již si nečiní nárok ve své osobní skromnosti a vědomi odpovědnosti na plnou pravdu, která je jen v Božím slově, vysoko stojícím nad všemi našimi výklady, což si každý poctivý exegetik plně uvědomuje. Boží myšlení převyšuje všeliké myšlení naše tak vysoko jako nebesa zemi – a my všichni zajisté pouze zčástky poznáváme ...

Děkujeme autorovi za jeho velmi svědomitý, poctivý studijní přístup a myšlenkovou originalitu v pokusu o řešení tak obtížné a složité otázky jako je vůbec každý pokus o pochopení kteréhokoliv oddílu knihy „Zjevení“. Věříme, že se budou naši čtenáři k jeho úvahám rádi vracet, aby vzali podíl na užitku, který měl autor sám při svém studiu uvedené části Písma v konfrontaci s dějinnými materiály, o který se s námi tak ochotně v bratrské lásce rozdělil.

Vaše redakce

KŘESŤAN a RODINA

PROBLÉMY DVOJICH RODIN

Po několika měsících manželství jdeme k zvláštnímu objevu, že jsme se vlastně neprovodaly pouze za muže – nerozenili pouze s manželkou, ale zároveň s celou rodinou: tchánem, tchyní, švagrem, švagrovou. Možná, že z počátku budeme mít radoš nad rozšířením svého okruhu a budeme se domnívat, že jsme získali právě tolik přátele, co příbuzných. To však není vždy samozřejmé.

V mnohých rodinách je zet, více ještě snacha „cizím živlem“. Rodiče se těšili, když dcera přivedla nadějněho a již úspěšného mladého muže; syn roztomilou, dobré vychovanou dívku do domu; hrdě ukazovali oznámení zasnoubení a slibovali si velké štěstí z tohoto sňatku. Ale brzo objevili, jak toto dítě z druhé rodiny je jiné, nemělo vůbec ráz vlastních dětí (a ten je přece vzdycíky ten nejsprávnější). A co je ještě daleko horší: zjistili, že jejich dosud tak upřímný syn, jejich tak vydařená dcera, převzalci cizí ráz své manželky (svého manžela) a právě tím se jim odcizili. Je nepochopitelné, jak tomuto vlivu mohli podlehnut. Samozřejmě se chování k dítěti z druhé rodiny stane méně přívětivým: tato mladá žena našeho syna – našeho bratra – jednoduše zaujala a vzala nám ho. Přitom jistě nemůže být štasten; nemá jen odvalu, aby to přiznal. A jak teprve vyhovávají děti!

Snacha (budeme mluvit jenom o ní) pozoruje, že vpadla do uzavřeného příbuzenstva s pevnou tradicí, do kterého se nebude moci nikdy plně vžít. Tchyně je dokonalou hospodyně, vedle ní si případá jako školačka, nebo studovala, má umělecké nadání, je činná při velkém, všeobecně důležitém díle, takže se vedle ní cítí houpá, nenadaná a neuzitečná (když se s ní porovnává).

A teď se to odehrává tak, jako vždy, když se dostavují pocity méněcennosti: stane se kritickou, hájí ohrožený pocit sebejistoty tím, že přejde k protitoku. Označuje tedy tuto „dokonalou hospodyně“ jako dosti staromodní a puntíkářskou; bystrá a nadaná tchyně má rasy „emancipované ženy“, která se chce vyrovnat mužům. A na jednou trošku snacha a tchyně dvě strany, z nichž každá chce mít pravdu. Předeším chce každá dokázat muži, popřípadě synovi, že je v právu.

Na muže, který se snaží dát trochu za pravdu jak manželce, tak matce (a tím se sám mezi ně staví jak soudce) útočí pak obě dvě, protože každá se domnívá, že pomáhá té druhé. A nyní nabývají ony malé nesrovnanosti v manželství mnohem větší význam, protože každý z manželů je vůdce do spojení s příbuzenstvem druhého a ujišťuje, že něco takového v jeho rodině neznali atd. Řekli jsme si, že tomu nemusí vždy tak být, ale je tomu tak, žel, velmi často. A roztržka v manželství je tím horší, když se přenesete do výchovy dětí. Maminka rozkáže hyje a babička hot.

Je východisko z těchto rozporů?

Předeším je zde pravidlo, které stojí v čele „zakládací úmluvy“ manželské: „Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou a přidrží se manželky své.“ Tím se nedá pohnout, na tom se nedá nic změnit, ať se nám toto slovo zdá sebe tvrdší a nesentimentální. Nikdo není povinen uzavrat manželství, když chce raději zůstat u rodičů. Kdo však ve vši významosti chce vstoupit do manželství, ten se musí držet tohoto základního pravidla. Znamená za prvé doslova, že muž – pokud jen trochu možno – se má odstěhovat od rodičů a založit nový domov. Znamená v přeneseném smyslu, že se bezpodmínečně musí vymazat ze svazku a závislosti na otci a matce, aby byl úplně volný pro svou manželku, aby společně s ní vy-

budoval nový život. A rodiče, kteří svého syna opravdu milují, se budou rádovat z toho, když této svobody dosáhne a založí svůj krb zcela nezávisle na nich. Mnozí rodiče by chtěli svou snahu přijmout „jako vlastní dceru“ do své rodiny, milovat ji jako dceru, ale mít ji také pod mocí jako dceru. Tito rodiče se musí naučit, že snacha není jejich dcera, ale manželka jejich syna, který se stal nezávislým.

To však není ještě poslední slovo. Neboť právě tento poměr k rodině životního druhu nás učí novým vztažením a novému druhu lásky:

Původní rodina zná přirozené vztahy mezi rodiči a dětmi i mezi sourozenci. Ať jsou však tyto city sebe hlouběji začleněny, nejsou přece úplně osobní. Nemilují toho jedinečného muže Jaroslava B. nebo tuto jedinou ženu Marii B., nýbrž milují „svého otce“ a „svou matku“, tak jak od počátku přede mnou stál.

Právě tak neosobní, na určitý typ zářená, je láska mezi sourozenci. Vlastní osobitá láska začíná až v manželství a to ne hned na začátku, ale až když nastoupíš od pudové přitažlivosti k „vhodněmu partneru“ k milujícímu obecenství s jedinečným člověkem —

svým manželem (manželkou) —. Poznáváme v něm člověka, jaký je, a pomáháme mu stát se takovým, jak si ho Bůh představoval.

Když tedy rodiče vzali plně na vědom svobodu svého syna, pak ho milují na zcela nový způsob, totiž osobně nejen jako „syna“, část jejich já, nýbrž jako „přítele“, kterého jim Bůh postavil do cesty. A teď vidí najednou i svou snachu jako samostatného člověka, a sice takového, jakého jim Bůh dal do cesty jako dar. Tím vznikne nový druh lásky, není to už pouze láska „otce“ nebo „matky“ k dceři, kterou bychom chtěli přizpůsobit příbuzenstvu co nejvíce, ale je to pravá osobní „lásku k příteli“, k tomu člověku, který stojí před námi jako manželka našeho syna. Někdy to může znamenat pro tchánů a snachu přímo ořes, když stojí na jednou proti sobě jako „příteli“ a „vřítelkyně“, avšak tím se celý vztah v rodně nově uspořádá. Do popředí vystupuje stále více osobní láska, která od Boha pochází a k Bohu vede zpět, před pouhým přirozeným svazkem. Naše přívažené děti rozšíří rodinu na křesťanský sbor.

Přípr. DZ.

VEL'KÝ NEDOSTATOK

„A on dal niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, niektorých za evanđelistov, niektorých za pastierov a za učiteľov na zdokonalovanie svätyň dielu služby, na budovanie tela Kristovho.“

Efezanom 4:11-12.

Skoro v každej krajine prejavuje sa v tejto dobe veľký nedostatok „pastierov“ a ťažkoťami jednotlivcov v ich osobnom živote. A predsa pre duchovný vzrasť cirkevi a jej vývin je táto práca mimoriadne dôležitá.

Dnešný moderný svet kladie veľké požiadavky na každého z nás. Nie ani tak množstvo práce, ako jej intenzita — vypätie, náročnosť a zodpovednosť. Pracoval som často 12 až 16 hodín bez prestávky, ale ani som to nepocitil, pretože som konal túto prácu s radosťou bez zhonu a napäťia. Opačne, keď pre nedostatok času som vypäi všetky sily, tu prišla na mňa rýchlo únava.

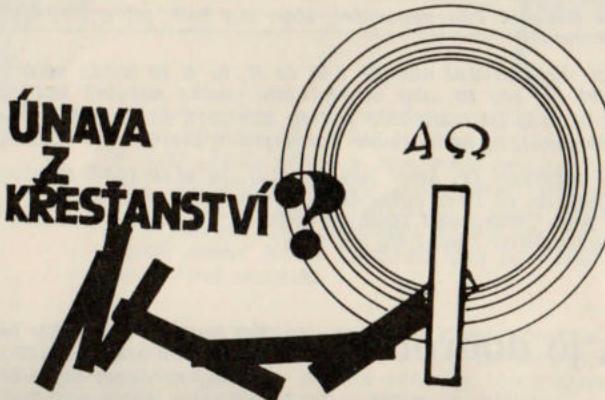
Človek moderného veku práve pre toto vypätie potrebuje duchovne-pastiersku opateru. Ale kto má na to čas a trpežlivosť? Čítal som, že istý psychiater urobil zaujímavý pokus. Vyhladal knazov a kazateľov istých náboženských spoločností a hľadal u nich duchovnú radu vo svojich problémoch. Rozpovedal im svoje ťažkosti. Pri tom sledoval, či má ten druhý trpežlivosť vypočuť ho až do konca. Vo vrecku mal stopky, ktorými meral čas. Dospel k zaujímavému poznatku, že totiž človek, ktorý bol ochotný posluchať ho najdlhšie, venoval mu presne dve a pol minuty. Potom sa na neho valila mravokárna kázeň, napomenutia, výčitky.

Toto nebola duchovná opatera. Ten, kto chce ľuďom pomôcť musí mať čas vypočuť ich až do konca. Toto vypočutie a v nom obsažené porozumenie, je už polovičným liekom. Mnoho ľudí trpi tým, že sa nemajú komu vyzývať. „Nikto sa nestará o mňa, nikto sa ma na nič nepýta. Ani do reči sa so mnou nepustí...“, žalujú mnohí.

Duchovná opatera nie je otázkou vyvolenia pre túto prácu, určenia — pravou podmienkou je mať tento duchovný dar k pastierskej službe. Duch Boží vybral v cirkvi niektorých za pastierov! Nikto by nemal siaháť po tejto službe, bez obdarovania knej! Skúmaj, či práve ty nemáš tento dar? Pros s ostatnými Pána, aby On vzbudil pastierov. Pamäťajme na našich modlitbách na tútu službu, ktorú tak veľmi všetci potrebujeme.

prel. -jv

ÚNAVA Z KŘESŤANSTVÍ?

„Jsem unaven křesťanstvím, potřebuji si od něho odpočinout...“ „Křesťanství mne nudí — chci přijít na jiné myšlenky...“

Podobná slova nevyšla z úst starce nad hrobec, ale pronesl je mladý člověk — a to mne zarazilo. Ještě před nedávnem zapálený pro Pána, ještě nedávno se k Němu hlásil — ještě to není tak dávno, co jsme s ním počítali — a dnes je pryč. Našel si nevěřící děvče, místo ve shromáždění ho spíše najdete v kině. Chce přijít na jiné myšlenky, hledá radost a zapomnění tam, odkud jsme byli vytrženi.

Mnozí ho jednoznačně odsoudí. Je nevěrný Pánu, zapřel Ho a opustil. Mnozí si povzdechnou: „Semeno padlé na skálu...“ Pro většinu upadne v zapomnění. Přijdou noví...

Nechci tyto mladé lidi soudit. K tomu nemám oprávnění. Vim však, že s nimi není všechno v pořádku. A chci se zamyslit nad tím, proč tomu tak je — proč mladí lidé opouštějí Pána. Proč ti, kdo v něj uvěřili, jsou tak často zase v potížích, když potřebují pomoc, sami se svým zoufalstvím?

Únava a nuda. To jsou problémy, které tito mladí lidé uvádějí. Jsou to „nemoci“ přímo nakažlivé. Každý z nás může být unaven. Je to přirozená vlastnost člověka. Unaven byl Eliáš, když „horlil náramně pro Hospodina zástupů“. Spí pak pod jalovcem a žádá si smrti. Unaveni byli jistě i učedníci, kteří celou noc lovili ryby a nic neulovili. I ty, bratře a sestro, můžeš být unaven či unavena. Je sice otázka, zda tvá únava je způsobena opravdovou pocitovou prací pro Pána, anebo tím, že sis usmyslil, že „půjdeš ryb loviti“ ve chvíli, kdy jsi měl očekávat na Pána. Můžeš být unaven. Bible říká: „Ustává a umdlévá mládež a mládenci těžce klesají“ (Iz 40:31). To je skutečnost. Ale Písmo má též hned lék a pomoc. Říká: „On dává ustálemu silu a tomu, ježto žádné síly nemá, mocí hojně udílí... Ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly“ (Iz 40:29, 31). Počítáš s tím? Využíváš této možnosti? Pán nikdy nenechal své unavené dítky o hladu, ať už si způsobili svou únavu věrnou službou či slabostí.

Eliáš dostal pokrm, v jehož síle šel a konal slavné věci. I ti učedníci, kteří marně lovili celou noc, jedli pokrm, který jim připravil sám Pán. „Pojděte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a já vám dám odpočinutí“ (Mt 11:28).

A pak je zde ta další „nemoc“ — nuda. Snad i tobě se zdá, že shromáždění je nudné, že je obyčejné, že stále slouží jen dva či tři bratři a že už předem víš, co asi řeknou, jak se asi budou modlit. Čekáš na krásnou službu — a dostává se ti něčeho, co se ti zdá nedostačující. Sedíš a čekáš na bratrskou lásku — a nikdo si tě ani nevšimne. Nuda. Nuď se ti, kdo JEN čeká, že něco krásného uvidí. Nuď se ten, kdo čeká, až někdo něco udělá. Nuda je typickým příznakem konzumního, spotřebitelského života. Ale ty přece nemáš být konzumentem. K tomu tě Pán nepovolal, abys jen jedl, pil a přijímal, co ti kdo dává. Ty máš sloužit.

Zdá se ti shromáždění nudné? Zdá se ti, že si tě nikdo nevšimá? Příteli, co jsi podnikl TY pro to, aby shromáždění nudné nebylo? Kolika lidi jsi si všiml ty? Kolik lidí jsi navštívil? Jak ty zacházíš se svou hřívou, kterou ti Pán svěřil? Nečekej, že někdo bude konat práci, kterou máš vykonat právě ty.

Je lehké odsoudit ty, kteří nás opustili. Je však těžší odsoudit sebe, že jsme nevykonali to, co jsme vykonat měli. Jak jsme „posilňovali rukou opuštěných“ a jak jsme „utvrzovali klesající kolena?“ (Iz 35:3). Jak sme „nesli břemená“ našich blížních? Jsme i my bez viny?

LÁSKA je dobrativá

Mezi dvěma zemědělci, bratry V. a K., vznikl spor o vlastnické právo na část louky. Problém byl komplikovaný a nevěděli, jak věc vyřešit. Až jednoho dne, v době senoseše, přišel V. s návrhem, aby vše předložili bratřím ze sboru v sousedním městě.

„Pojď se mnou do města, ať se to konečně vyřeší!“

„Zítra nemám čas, posekal jsem trávu a musím ji usušit,“ říká druhý.

„Tak pošli za sebe nějakého zástupce!“

Soused K. chvíli přemýšlel a pak řekl: „Nikdo nezná mé důvody tak dobré jako ty. Zastupuj mne tedy před bratřimi. Nemusíme ztráct čas oba.“

Příští den tedy cestoval bratr V. do sousedního města a přednesl bratrské poradě celý spor. Nejdříve mluvil o svých důvodech a pak obširně vysvětlil důvody a námítky souseda K. Když bratři spor rozhodli, vrátil se domů. Přišel pozdě večer, ale cestou zaklepal na okno svého souseda:

„Sousede K., abys to věděl, louka patří tobě.“

„Nechť ti Bůh odplatí, V.“
Tim byla záležitost vyřízena.

Kéž bychom se naučili jednat o svých záležitostech tak, jak nás vybízí Pismo: „Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, co je blížního“ (1K 10:24). D. O.

PROVĚDY PRYČ

Jistý chlapec chtěl vědět, kam se podejí všechny hřichy, které Bůh odpouští.

„Co se s nimi stane?“, zeptal se matky.

„Můžeš mi říci, kam se poděly všecky ty číslice, které jsi včera namaloval na své tabulce?“

„Vymazal jsem je.“
„A kde jsou teď,“ ptala se matka dále.

„Jsou přece pryč,“ byla chlapcová odpověď.

„Právě tak je to s našimi hřichy, když jsem je přinesli Pánu Ježiši, všecky jsou odstraněny,“ vysvětlovala matka. „Přines svoji Bibli a podíváme se, co nám Bůh o tom říká.“ Pomalu a zřetelně pak četla ze 44. kapitoly Izaíáše: „Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá a jako mráketu hřichy tvé“ (v jiných překladech je „zahladil jsem“).

přel. D. O.

Zpěvy církve jsou dědictvím Božího lidu a jsou bohaté na cituplné nápěvy, které uspokojují duši a povzbuzují srdeč. V písni „Skálo věků“ je síla, která osvěží; „Ježiši, milovníče můj“ poskytuje útočiště; „Tak, jakýž jsem“ dodává skliděným odvahu. Tyto chvalozpěvy a písni promlouvají spojeným hlasem v každém věku k těm, kteří je slyší, aby se vydali hledat Ježiše. Odhalují nám Jeho tvář a uvádějí nás do svatyně svatých.

Podívejme se, jak vznikaly některé duchovní písni. Frances Jane Crosbyová je jedna z nejznámějších textářek duchovních písni. Její písni jsou zpívány po obou březích Atlantického oceánu věřícími všech denominací, poněvadž mají podivuhodný vliv na srdce i život člověka.

F. J. Crosbyová se narodila 24. března 1820 v městě Southost Putnam County ve státě New York. Její rodiče měli velkou radost z jejího narození, ale za několik týdnů se jejich radost změnila v starost. Oči děvčátka se zanítily a nevhodným léčením v šesti měsících úplně oslepla. Nikdy neviděla krásy světa — přírody. Měla však statečnou povahu. Nikdo od ní neslyšel slovo stížnosti na lékaře, který zavinil její oslepnutí. V 8 letech složila básničku, ve které vyjádřila, že je šťastná, a ukončila ji tím, že nechce plakat a naříkat, že je slepá. Později říkala: „Mohl to být přehmat ze strany lékaře, ale nebyl to přehmat ze strany Boží.“ Za největší požehnání v životě považovala učit se z Bible. V 10 letech uměla zpaměti 5 knih Starého zákona a 4 knihy Nového zákona. V 15 letech byla dána do newyorského ústavu pro slepců, tehdy jediného toho druhu v Americe. Zde r. 1842 vystudovala. Na tomto ústavu vyučovala do r. 1858, kdy se provdala za pana Alexandra Alstyna, který tam také učil.

Od svého mládí milovala verše. Ve 24 letech vydala svou první sbírku: „Slepá dívka a jiné básně“. Pak následovaly rychle za sebou další sbírky. Ale až v r. 1864 započala své velké životní dílo, na které se nevědomky připravovala od mládí — totiž psaní duchovních písni. Napsala: „Opravdu věřím, že to byl úmysl Boží, abych trávila dny svého pozemského života v slepotě, abych byla schopnější vyzpívat Boží chválu a povzbuzovat ostatní, aby Ho také chválili. Sotva bych mohla napsat tisíce písni, kdyby mne rozptylovaly události kolem mne.“ Rok 1850 byl pro ni významný. Byl to rok, kdy se obrátila k Pánu a zasvětila se službě Boží. Napsala: „Někteří z nás navštěvovali blízké evangelizační shromáždění. Já, ačkoli jsem hledala pokoj a dychtila po radosti, nemohla jsem je najít. Až jednoho večera, 20. listopadu 1850, po modlitbě zpívalo shromáždění starou významnou písni Dr. Isaaca Wattse (1674—1748):

Rci, zda i pro mne Pán prolil
Svou krev, na kříži mřel.
Zda chce, bych já červ bídny též
k Němu svatému, šel?

Při zpěvu poslední sloky jsem se odevzdala Spasiteli a mou duši zaplavilo nebeské světlo.“

Celkem napsala 7 až 8 tisíc písni. V mnohých najdeme narážky na její slepotu. Piseň „Po všech cestách Pán mne vodi“ prozrazuje, co znamená pro stepce být veden pevnou rukou. Právě tak to vyjadřuje piseň „Drž ruku mou“.

Málo známá je okolnost, že tato nadaná básnička psala málokdy svoje verše, aniž by měla před sebou otevřenou malou knížku nebo Nový zákon. Když byl F. J. Crosbyové 48 let, setkala se v kanceláři Biblické společnosti s Dr. Dosnem, skladatelem mnoha krásných nápěvů k duchovním písni. Rekl jí: „Frances, právě jsem napsal melodii a chtěl bych, abyste k ní napsala slova.“ Odpověděla: „Přehrát mi ji a uvidím, co se dá dělat.“ Když Dr. Dosne melodii přehrál na harmonii, řekla: „Vždyt nápěv říká – jist v loktech Ježíšových.“ Sla do vedejší místnosti a když se za půl hodiny vrátila, přenesla mu slova písni „Jist v loktech Ježíšových“. Je to první piseň toho druhu, která byla přeložena do cizích jazyků. Pak je zde její libezná piseň, která rozvezvuci nejhlebší struny naší duchovní bytosti, jako by se jich samo nebe dotýkalo:

Tvůj jsem, Pane můj, co libý hlas Tvůj
milost Tvou mi zajistil.
Touhu mám v sobě, být blíž Tobě,
Tobě jsem se zasnoubil.
Ved mne blíže, blíže k sobě, Pane můj,
já po Tobě vždy toužím,
ved mne blíže, blíže k sobě, Pane můj,
at Ti navěky sloužím.

(Pozn.: překlad nevystihuje plně originál.)

V r. 1869 navštívila chudinskou newyorskou čtvrt. Ač neviděla, přece cítila bádu tohoto života. Písni „O bratře milený, hynouci hledej...“ volala o pomoc pro lidi, kteří tam musejí žít.

Když jí bylo 71 let, napsala písni „Spasen milostí“, která se stala velice známou a oblíbenou. Její příběh je zajímavý. J. Crosbyová byla na návštěvě u evangelisty I. D. Sankeye v Northfieldu, kde se právě konaly letní konference. I. D. Sankey ji požádal o krátký proslov, protože mnoho přátel ji chtělo slyšet. Nejdříve se zdráhala, ale po dalším domluvání svolila říci několik slov. Sankey ji zavedl ke stolu, kde ležela Bible. Mluvila krátce, ale výmluvně. Na ukončení přenesla slova písni:

Aj, přijde den, kdy utichne
tu náhle mého zpěvu hlas.
Však duše s plesem procítne
a uzří slávy Páně jas.

Dojemný je zvláště sbor této písni, uvážime-li, že jej složila slepá:

Tam Jej zřít mám, to mi dosti,
a pět: jsem spasen milostí!

Když skončila, zeptal se ji Sankey: „Fanny, kde jste vzala tuto krásnou písni?“ „Měl byste to vědět,“ odpověděla, „jsou to verše, které jsem vám dala před třemi lety a které jste asi zavřel do zásvinky s mými ostatními neuverejnými básněmi.“ Měla obdivuhodnou paměť a ač složila od oné doby mnoho dalších písni, přenesla ji přesně tak slovo od slova, jak byla tenkrát napsána. K této básni složil velmi působivý nápěv Georg C. Stebbins a tak piseň „Spasen milostí“ obohatila velkou sbírku duchovních písni. Velmi krásný je verš:

Aj, přijde den, kdy slunce níž
se skloní, zmizí za horou
a Pán můj řekne: Dosti již,
ted vejdí v klid a radost mou.

Tento den nastal 11. 2. 1915, kdy Pán řekl: „dosti již“ a kdy utichl libezný zpěv ušlechtilé básničky a ona vešla „v Ježíšových loktech“ ve věku 95 let.

PŘÍBĚHY

1. Hlouček cestujících na lodi se za mlhavého dne shromáždil v pořadu. Bylo jím zima a byli smutní a unaveni cestou, ač trvala pouze dva dny. Tu k nim přišla jistá dáma, aby něco přednášela a zpívala. Volila předmět „Překročení rovníku“ a piseň „Jist v loktech Ježíšových“. Vypravovala příběh chudého námořníka, kterého zavolali k úmrtnímu lůžku jeho matky. „Vilouši“, řekla matka ve dveřích: „Maminko, nemohu zpívat tuto písni. Byla by to lež, já nejsem jist v loktech Ježíšových. Nemohu zpívat, co je lež.“ Paní vyprávěla dál, že z milosti Boží mlaďá námořník později „překročil rovník“, byl spasen a byl jist v loktech Ježíšových.

Když skončila a dozpívala písni, opustil náhle jeden z mužů svoje místo mezi posluchači. Dáma se lekla, že ho snad něčím urazila. Nebo bylo snad dotčeno jeho svědomí? Každý den dávala pozor, zda ho uvidí, ale po mlhách přišla bouře a teprve poslední den cesty ho opět zahledla. Zatímco loď spouštěla v přístavu kotvy a na palubě bylo vše v pohybu, vyhledal ji onen muž a řekl: „Jak jsem šťasten, že jsem vás našel. Nemohl bych opustit loď, když vám nepoděkoval za slova, která jste zpívala: „Jist v loktech Ježíšových“. Cítil jsem, že ani já nemohu tuto písni zpívat, protože jsem také nebyl jist. Po celý svůj život jsem chodil do kostela a přijímal svátosti, ale nebyl jsem jist, a proto jsem nemohl zpívat. Potom přišla bouře a já byl velmi neštasten, vždyt jsem myslел, že ztroskotáme a já zahynu.“

„A co jste učinil?“

„Vzpomněl jsem si, že jste říkala, abychom věřili Pánu Ježíši, že nás spasí teď – a tak jsem uvěřil v Něho právě když jsem ležel na lůžku. Překročil jsem rovník a nyní Ho mohu chválit, neboť jsem jist v Jeho loktech a chci žít k Jeho slávě.“

Dokončení příště.

Z různých pramenů sestavila a přel. DZ.

Ucho ihly

Bohatý mládenec miloval svoj majetok tak velmi, že sa mu stal prekážkou, pre ktorú nemohol prijať večný život od Syna Božieho. Keď Pán Ježíš v súvislosti s tým povedal, že je nemožné takému vojsť do kráľovstva Božieho, použil ilustráciu nemožnosti, žeby lava prešla uchom ihly. Niektorí sa nazdávajú, že ucho ihly sa tu týka brány v hradebách Jeruzalema, cez ktorú, po mnohom prefahovaní a strkaní možno lavu nakoniec predsa len prepraví.

Grécky text Mt 19:24 a Mk 10:25 hovorí o ihle, ktorá sa používa s nitou a Lukáš (18:25) použil lekársky termín pre ihlu, aká slúžila pri chirurických operáciach. Je zrejmé, že tu nešlo o brá-

nu, ale o malé ucho ihly na šitie. To bolo pravdepodobne bežným príslovím, ktorým sa vyjadrovalo čosi nemožné, neuskutočnitelné. V Talmude sa dva razy hovorí o slonovi prechádzajúcim uchom ihly ako o nemožnosti. Je preto nemožné, aby bol spasený človek, ktorému láskou k majetku bráni uveril v Pána Ježíša Krista ako v Spasiteľa.

Ako odpoveď na otázku učeníkom „Kto potom môže byť spasený?“, hovorí Pán: „U ľudu je to nemožné, ale u Boha je všetko možné.“ Slovo „u“ tu má v gréckine doslovný význam „vedla“. Zaujme stanovisko vedla človeka v otázke bohatstva, a spasenie je nemožnosť. Ale keď svoje stanovisko zaujmeš v tejto veci vedla Boha, to predtým nemožné stane sa možným.

Prel. -mk

Modlitba neslouží k tomu, aby Bůh byl získán pro člověka, nýbrž aby člověk byl získán pro Boha.

Draží

v Pánu Ježíši Kristu!

Děkuji Vám upřímně za milé blahořání. Nechce se mi samotně věřit, že Pán mi dal dožít 80 let při mém četrnáctém zdraví. Leden je také pro mne měsícem nového zrodu. Před 63 roky, 6. ledna, jsem se narodila z Boha a Ducha svatého. Byl to tehdy můj šťastný den, když mi Bůh zjevil Pána Ježíše jako Beránka, za mé hřichy obětovaného. Na ten den člověk v životě nezapomene.

Byla to veliká milost Boží, za kterou jsem Pánu velice vděčna a čím jsem starší, tím více denně děkuji, že On se stal nejen mým Spasitelem, ale také Vůdcem v celém mém životě. Až po dnes mne milostivě vede, ba nese, tak jak to zaslíbil, až do stáří a šediny. Kéž bych ještě i v šedincích mohla něst ovoce k Jeho cti a slávě, než mne doneše k cíli přežádostivému. Prosím, modlete se za mne!

Jsem láskou Boží s Vámi spojená

sestra

M. Křesinová

PODĚKOVÁNÍ

Již více jak polovina čtenářů nám zaslala předplatné na Živá slova. Děkujeme Vám za včasné poukázání příslušného obnosu a zvláště chceme tímto vyjádřit naši vděčnost těm, kteří nám poukázali více než odpovidá stanovené částce.

Vaše administrace

Zachovej svůj život

Když jsem společně s jedním Tibetaňem cestoval v tibetských horách ve sněžné bouři, spatřil jsem muže, který se ztrátil se sněhem pod svah a ležel bez vědomí. Rekl jsem svému příteli: „Musíme sejít dolů a pomoci mu“. Neprisvědčil mně a šel svou cestou dále. Já jsem však sestoupil k raněnému, zvedl ho s velikou námahou na svá r

NĀŠ DAR VIETNAMU

Mir ve Vietnamu je radostním splněním oprávněných tužeb a výsledkem spravedlivého zápasu všech lidí dobré vůle celého světa, zejména také všech upřímných křesťanů, jejichž praktickým životním programem je účinná láska k bližnímu a nezništěná pomoc všem trpícím.

Děkujeme touto cestou za modlitby, již jste pamatovali na tuto také těžce zkoušenou zemi a za Vaše peněžité dary, z nichž odesíláme prvních 10 000,- Kčs v rámci našeho zapojení do ušlechtilé akce pro zacelení válečných ran a obnovu Vietnamu jménem našich sborů.

BLAHOPŘÁNÍ

Ve čtvrtek dne 22. března 1973 proběly u nás presidentské volby ve znamení jednomyslného holdu armádnímu generálu Ludvíku Svobodovi. Jeho osoba je pro nás všechny symbolem vítězného hrdinného zápasu našeho lidu za svobodu, socialismus a světový mír ve věrném spojení s lidem Sovětského svazu.

Jako občané naší socialistické vlasti se připojujeme svým blahopřáním a jako křesťané svými modlitbami v duchu 1. Tim. 2:1-4!

SOUTĚŽ pro luštitele biblických hádanek - II. kolo

1. VYBERTE SPRÁVNOU ODPOVĚĎ (slov.)

Otázky jsou z knihy Rut

1. Rutin svokor sa volal:
 - a) Elazar
 - b) Ezechiel
 - c) Elimelech
2. Kočko detí mala Rutina svokra:
 - a) dve
 - b) tri
 - c) nevieme
3. Ako sa volal Rutin muž:
 - a) Manchal
 - b) Machlón
 - c) Kolaán
4. V Moabskej zemi žili spolu:
 - a) 7 rokov
 - b) 10 rokov
 - c) 40 rokov
5. Rutin svokor zomrel na:

- a) cholera
- b) vredy
- c) nevieme, na akú nemoc

6. Kto prejavil záujem o Rut:
 - a) král mesta
 - b) výkupník
 - c) svokrov známy

7. Prvý syn Ruť sa volal:
 - a) Dobé
 - b) Boed
 - c) Obéd

8. Toto meno mu dala:
 - a) Ruť
 - b) Rutina svokra
 - c) susedky

9. Rutin syn bol otcom:
 - a) Dávida
 - b) Salmóna
 - c) Izaiho

-spe-

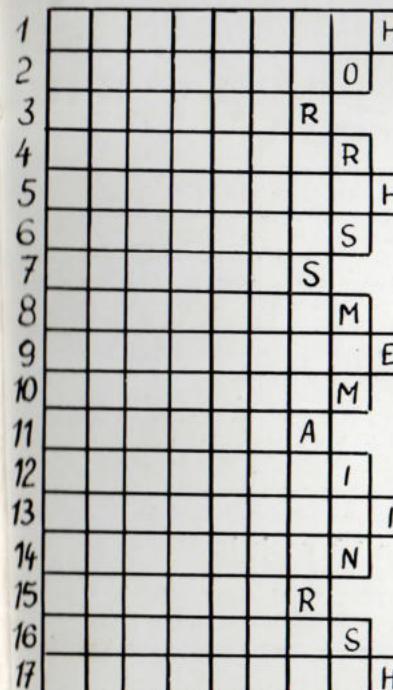
Za každou správnou odpověď, doloženou citátem, obdržíte 1 bod.

2. DOPLŇOVAČKA (česky)

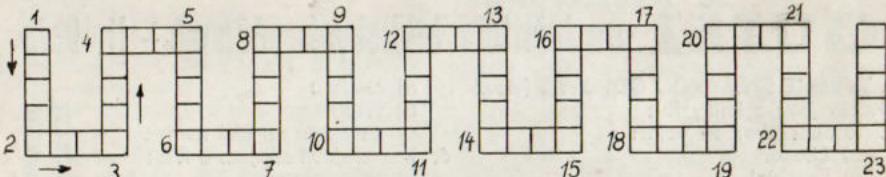
Tajenu najdete v prvním sloupci svisle.

1. Výza k chválení, již jsou nadepsány nebo podepsány některé žalmy.
2. Evangelium.
3. Třetí syn Aronův.
4. Druh jednohrbého velblouda, proslulého rychlostí a výtrvalostí (Iz 60).
5. Manžel Noemi z Betléma.
6. Jeden z velkých proroků.
7. Příjmení jednoho ze dvacáti učedníků.
8. Epistola apoštola Pavla.
9. Název národa izraelského, kterým ho označovali pohané (Gn 41).
10. Muž, k němuž byla na tři dny přenesena truhla Hospodinova, než byla přemístěna na Sion.
11. Dočasně bydlíšťe proroka Eliáše u vody poblíž Sidonu.
12. Země v Malé Asii, známá z cest Pavlových (Sk 13).
13. Prominutí zaslouženého trestu nebo dluhu.
14. Místo mezi Galádem a Sidonem.
15. Devátý z dvacáti synů Jákobových, pátý syn Lie.
16. Jeden z vůdců lidu izraelského ze zajetí babylonského.
17. Gerarský král, jemuž Abraham představil Sáru jako svou sestru.

Hodnocení: tajenka 3 body
citáty 5 bodů

3. ŘETĚZOVKA (česky)

1. Sourozenec nebo „domácí víry“ (1Pt 5)
2. Náměstí (Zj 21)
3. Lod' (1Pt 3)
4. Neprávda, poblouzení (1J 4)
5. Číslovka (Zj 7)
6. Chrám Ducha Božího (Juda)
7. Člověk, postava (Zj 3)
8. Oslovení „Otče“ (Ga 4)
9. Boží posel (Zj 20)
10. Člověk v množném čísle (1Pt 2)
11. Známý prorok (Jk 5)
12. Jedovatý hmyz (Zj 9)
13. Moudrost (2Pt 1)
14. Odplata (Juda)
15. Jedno z pokolení izraelských (Zj 7)
16. Jerišská žena, jež ukryla izraelské zvědy (Jk 2)
17. Dopravzí rachot hromu (Žd 1)
18. Nejvzácnější tekutina (1J 1)
19. Nikdy neprestávající (J 2)
20. Keříková rostlina s příjemnou vůní (J 19)
21. Jiným slovem „Bible, zákon“ (2Pt 1)
22. Bůh (1J 3)
23. Směr a způsob života (Jk 5)

Luštíme ve směru šipek. Slova jsou střídavě pěti a čtyřhlásková. Poslední písmeno každého slova je prvním písmenem slova následujícího.

Hodnocení: tajenka 3 body
citáty 5 bodů

4. OTÁZKY (slov.)

1. Ktorý mŕtvy predpovedal živému skorú smrť?
 2. Ktorá žena urobila v jednom roku dve prípravy k pohrebu a obaja mŕtvi žili?
 3. Kde peceň chleba rozholol o boji?
- Za každou správnu odpověď, doloženou citátem obdržíte 2 body.
Ve II. kole můžete obdržet celkem 31 bodů.

Vyluštění 1. kola soutěže

1. Hřebenovka:

Tajenka: POŽEHNÁNÍ

Citáty: PRAVDA (J 18:38), ŽADOST (1J 2:16), HLUCHÝ (Mk 9:25), AZAZEL (Lv 16:8), IZRAEL (Gn 32:28).

2. LATOVKA:

Tajenka: NEZARMUCUJTE SVATÉHO DUCHA BOŽIEHO, KTORÝM STE ZAPEČA-TENI KU DŇU VYKÚPENIA.

Citát: Ef 4:30.

3. OTÁZKY:

1. Stépan (Sk 7:56), 2. MOJŽÍŠ (Dt 34:8), 3. boháč (Lk 16:27–31).

4. VÝBĚR:

- 1b (J 5:2), 2c (J 9:7), 3a (J 3:22).

Jsme potěšeni velkým počtem odpovědí a tak zapojením do naší soutěže. Plný počet tj. 25 bodů, v prvním kole získali:

Anna Jančová, Martin; Jiří Macháček, Ostrava; Marie Vocilková, Opava; manželé Vaňkovi, Krpelany; Jozef Gučan, Nitra; Anna Oborilová, Batizovce. Blahopřejeme jim a současně zasíláme pěknou knížku.

Očekáváme Vaše odpovědi v druhém kole soutěže.